

หกล้านกษัตริย์อันตรา
ที่จะทำให้คุณ...ต้องมนตร์

LOST

1st sign เสิร์มเริ่มแรกของทองคำ

STORY: กัลลิตา ART: OTHILA / SHERRAE

1

สูญหาย

เสียงหูดสัญญาณเตือนภัยดังไปทั่ว เสียงฝีเท้าผู้คนมากมาย
ที่วิ่งกันอย่างสับสนอลหม่านก็ดังตามมาติดๆ ท่ามกลางสายฝนพรำพร่ม
และเสียงฟ้าคะนองดังครืนครืนแว่วมาจากที่โน่นลี้กแห่ง ผู้คนกรีดร้องกัน
ระงมระหว่างที่เสียงสวดภาวนาก็ดังกระหึ่ม แต่เด็กสาวร่างโปร่งเจ้าของ
เส้นผมสีดำสนิทสีนพอดีคางกลีบนอนนิ่งพาดร่างอยู่บนชั้นบันไดหิน ซึ่ง
ส่วนหนึ่งจมอยู่ใต้สายน้ำที่ไหลหลาก มีกังหันน้ำทำจากไม้ขนาดใหญ่
หมุนชักน้ำอย่างแรงและเร็ว ตามแรงน้ำที่ไหลบ่าเข้ามาในคลองส่งน้ำที่
เธอนอนอยู่

เสียงกังหันน้ำที่หมุนถี่และรวดเร็วปลุกเด็กสาวที่เพ่งฝันให้เริ่มขยับ
ตัว ขณะที่ตัวตุลีสีเหลืองอำพันในมือของเธอเรืองแสงขึ้น เปลือกตาของเธอ
ค่อยๆ ลืมขึ้น เผยให้เห็นดวงตาสีฟ้าสดใส

แม้ภาพที่เห็นจะเบลอละเข้มนมัว แต่ด้วยสัญชาตญาณเอาตัวรอด

เด็กสาวจึงกระเสือกกระสนคืบคลานขึ้นไปตามบันไดหินจนสุด แล้วนอนแผ่หลาพลงหอบอยู่บนพื้นทั้งที่หลับตา ไม่นาน เธอก็ลืมตามองเพดานไม้ที่ไม่คุ้นตา แล้วเสียงพูดคุ้ยที่ไม่คุ้นเคยก็ดังเข้าโสตประสาท

‘ที่นี่ที่ไหน เกิดอะไรขึ้น’ เด็กสาวหลับตาพลงถามตัวเอง เธอยกมือข้างหนึ่งแตะขมับที่ปวดร้าวราวกับจะระเบิด ขณะกำมืออีกมือแน่น จึงรับรู้ว่ามีของบางอย่างอยู่ในมือนั้น ก่อนจะลืมตามองมัน

สิ่งที่เห็นตรงหน้าคือ ก้อนสีเหลืองสดใสขนาดเท่าไข่นกกระทา เหมือนอำพันในความคิดของเธอ และมีเศษอะไรสักอย่างอยู่ข้างใน เมื่อมองลึกลงไปนั้น สมอของเธอก็คลายความปวดลง และนี่ก็ลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดได้ที่ละน้อย

หลายชั่วโมงก่อน : โรงงานคัดแยกขยะเบรชเชอร์ เมืองราพิน

“เฮ้! อเล็กซ์! ใ้พวกชั้นหนึ่ง ทำงานห่วยอีกแล้ว ฉันเจอนมในขวดนี้ ดูสิ” เสียงหัวนดังมาจากเพื่อนร่วมงานที่ยืนอยู่ข้างสายพานลำเลียง ก่อนหน้าเธอ เขาหยิบขวดพลาสติกสีขาวออกจากสายพานลำเลียง ขณะที่ขวดพลาสติกหลากสีเคลื่อนผ่านหน้าเด็กสาวผมสีดำสั้นเหือบ่าไปหมับ!

เจ้าของชื่อ ‘อเล็กซ์’ คร่ำขุดไบนั่น ทั้งที่ยังมองขวดพลาสติกสีขาวอีกสามสี่ใบซึ่งเคลื่อนผ่านหน้า พลงใช้มืออีกข้างคว้าทั้งหมดโยนลงตะกร้า ที่เต็มไปด้วยขวดพลาสติกสีขาว

“แถบพลาสติกก็ยังไม่ฉีกออกเลย นี่มันทำงานหรือเปลว่ะเนี่ย” เสียงด่าทอยังดังมาจากชายคนเดิม คนฟังที่ก้มมองขวดในมือจึงตอบไปว่า

“ถ้าทำ ใ้ขวดแบบนี้คงไม่หลุดมาถึงเราหรอก ทำใจเถอะน่า คาเวล โยนใส่ตะกร้าของที่ตรวจไม่ผ่าน แล้วเอาไปเทให้พวกชั้นที่หนึ่ง

ตรวจใหม่ดีกว่า ไม่เสียอารมณ์”

อเล็กซานโดร วิส พนักงานหญิงเพียงหนึ่งเดียวในเขตหก เขตแยก พลาสติคชั้นที่สอง หรือที่ทุกคน เรียกสั้นๆ ว่า ‘อเล็กซ์’ ตอบเพื่อนร่วมงานจบ ก็โยนขวดนมลงในตะกร้าของที่ตรวจ ‘ไม่ผ่าน’

“แต่ชั้นที่หนึ่งมีหน้าที่ต้องทำความสะอาดขวดพวกนี้ก่อนส่งมาหา เรานะ พวกเราแค่แยกขวดสีต่างๆ ออกจากกันเป็นแต่ละชนิดก็มันจะแย แล้ว นี่ต้องมาระวังอีก ว่าขวดไหนยังไม่ทำความสะอาด” คาเวลยัง โวยวายไม่เลิก แต่เมื่ออเล็กซ์ไม่ตอบได้ เสียงบ่นก็เงียบลง

อเล็กซ์ถอนหายใจยาว แคทำงานวันละแปดชั่วโมงเต็มกับ สายพานลำเลียงขวดพลาสติคที่ไหลมาไม่รู้จักจบจักสิ้น เธอก็เหนื่อยจะ แย่แล้ว ยังต้องมานั่งหงุดหงิดกับเพื่อนร่วมงานจู้จี้ขี้บ่นอีก อยากจะบ้า ตาย เธอแค่อยากมีชีวิตเรียบง่าย ตื่นมาทำงาน กลับถึงบ้านกินนอนแค่นั้น ทำไมใครๆ ชอบมาทำให้ชีวิตเธอยุ่งยาก ทั้งที่ชีวิตง่าย ๆ แบบตอนนั้นมัน ดีที่สุดแล้วไม่ใช่หรอ

‘ใช่เพราะตอนนี้มันดีที่สุดแล้ว’ เด็กสาวบอกตัวเอง

“อย่าไปสนใจคาเวลเลย ตั้งแต่โดนแมทธิวหัวหน้าที่หนึ่งทวง เงินเมื่อวันก่อน ก็หงุดหงิดอย่างนี้แหละ พอมีปัญหาของพวกชั้นที่หนึ่ง เข้ามากระทบนิคกระทบหน้อยเลยพาลตลอด” ชายวัยกลางคนซึ่งทำงาน ผังตรงข้ามกับอเล็กซ์เอ่ยเสียงอ่อนโยน ขณะแยกขวดพลาสติคสีเหลือง ออกมา

“คะ แกลม” อเล็กซ์รับคำแนะนำของ แกลมมีล สกิลด์ล เพื่อน ร่วมงานต่างวัยอย่างยิ้มแย้ม

“เพราะอเล็กซ์คอยช่วยเป็นกระบอกเสียงให้ชั้นที่สองเรานะสิ เจ้า คาเวลเลยมาบ่นให้หนูฟัง ทั้งๆ ที่หนูอายุน้อยกว่ามัน แทนที่จะแก้ปัญหา กันเองบ้าง” แกลมมีลเอ่ย ทำให้อเล็กซ์ยิ้มจืดกับความจริงข้อนั้น

โรงงานคัดแยกขยะและการรีไซเคิลเบรชเซอร์ เป็นโรงงานที่รับซื้อและขายของที่ไม่มีความต้องการจากคนทั้งเมือง แม้คนภายนอกจะมองว่าขยะพวกนี้สกปรกและไร้ค่า แต่ความไร้ค่านั้นจะหมดไป เมื่อขยะพวกนี้ถูกทำให้อยู่ถูกที่ถูกทาง อย่างเช่นขวดพลาสติกแต่ละสีที่พวกเธอแยกอยู่ที่นี่ เมื่อทำความสะอาด สับเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แล้วอัดเป็นก้อน จะนำไปขายให้โรงงานผลิตเชื้อเพลิงในราคาสูง ธุรกิจรีไซเคิลจึงเป็นธุรกิจที่สร้างผลกำไรมหาศาลให้แก่คนที่รู้จักคุณค่าของมันอย่างแท้จริง

‘เหมือนกับขยะที่ไหลมาบนสายพานลำเลียงนี้’ อเล็กซ์คิดขณะทำงานของเธอไป

เลียงสายพานในโรงงานคัดแยกขยะเบรชเซอร์ไม่เคยเงียบลงเหมือนกับคนงานที่ยืนทำงานอยู่สองฟากของสายพานก็ไม่เคยหยุดมีพนักงานคัดแยกขยะจะเปลี่ยนกะทำงานแบบสลับเวลากัน เพื่อป้องกันการขาดช่วงระหว่างการเปลี่ยนกะ และพนักงานหนึ่งคนจะรับผิดชอบการคัดแยกขยะเพียงชนิดเดียวเท่านั้น เพื่อป้องกันการสับสน

เนื่องจากขยะที่เข้ามาในโรงงานแห่งนี้มีหลายประเภท ไม่ได้มีแค่พลาสติก โรงงานจึงแบ่งเป็นหลายเขตตามประเภทของขยะ ตั้งแต่กระดาษ เหล็ก ไม้ อุปกรณ์อิเล็กทรอนิกส์ พลาสติกประเภทแผ่น พลาสติกประเภทขวด แก้ว อะลูมิเนียม และอื่นๆ อีกแยกย่อย

เขตหกที่อเล็กซ์อยู่เป็นเขตพลาสติกประเภทขวด แบ่งออกเป็นสามชั้น ชั้นที่หนึ่งคือ คัดเอาสิ่งอื่นที่ไม่ใช่ขวดพลาสติกออก เช่น พวกแผ่นฟอยล์ที่ปิดปากขวด แล้วยี่หื้อ แล้วทำความสะอาด จากนั้นสายพานลำเลียงจะนำพวกมันไปยังชั้นที่สอง ซึ่งทำหน้าที่แยกขวดพลาสติกออกเป็นสีๆ ก่อนจะส่งต่อไปยังชั้นที่สาม ที่เป็นเครื่องบดย่อยชิ้นส่วน แล้วอัดเป็นก้อน เตรียมจัดเก็บรอการจำหน่าย

“ก่อนกลับบ้านเดี่ยววะที่บ้านลุงหน้อยนะ อเล็กซ์ ธีมมีจะฝาก

เสื้อผ้าไปให้น้องๆ” แกลมมีลเอ่ย ขณะที่อเล็กซ์หอบตะกร้าขวดสีชาไปที่ปล่องแยกขวดสำหรับขวดสีชา

“น้องๆ คงดีใจที่ได้เสื้อผ้าใหม่” เด็กสาวตอบด้วยดวงตาเปล่งประกาย

แกลมมีลส่ายหน้า แล้วตอบว่า “ไม่ใช่ของฉันหรอก ของคุณหนู เบรชเชอร์ แก่ปากทริมมีมาอีกทีนะ”

ดวงตาเปล่งประกายของอเล็กซ์หม่นลงทันที ขณะที่แกลมมีลเอ่ยต่อว่า

“ภรรยาของฉันไปทำความสะอาดห้องคุณหนู เห็นว่าคุณหนูจะไปเที่ยวยุโรปจึงสั่งตัดชุดใหม่หลายชุด เลยจะโละของเก่า คุณหนูนึกถึงเธอขึ้นมา ช่างเป็นคุณหนูที่จิตใจดีจริงๆ เลยนะ”

“ค่ะ” อเล็กซ์รับคำอย่างแค้นๆ จนชายวัยกลางคนหันมามอง แล้วยกมือตบไหล่คนที่ถ้าไม่ถอดหน้ากากของชุดป้องกันสารเคมี ก็แทบจะไม่มีใครรู้ว่า พนักงานรูปร่างสูงโปร่งคนนี้ คือ เด็กสาววัยสิบหกปีเท่านั้น

“เอาน่า อเล็กซ์ คนเราย่อมต้องมีผิดพลาดกันบ้าง อย่าไปโกรธเคืองคุณหนูท่านเลย เห็นแก่บุญคุณท่าน”

อเล็กซ์พยักหน้ารับแล้วกลับเข้าประจำตำแหน่งของเธอ ก่อนจะเริ่มทำงานต่อ เมื่อคิดถึงเงินค่าจ้างและรอยยิ้มของน้องๆ แล้ว ดวงตาหม่นหมองของเด็กสาวก็สดใสขึ้น ไม่ว่าเมื่อวานจะเป็นอย่างไร แต่วันนี้คือสิ่งที่ทำให้เธอและน้องที่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้ามีกินมีใช้ ฉะนั้นเธอจะไม่เสียใจกับสิ่งที่ผ่านมา

“เฮ้! อเล็กซ์ ขวดนมไม่ล้างอีกแล้ว”

ตุ๊บ! ขวดนมขวดที่สองพุ่งเฉียดแก้มอเล็กซ์มาลงตะกร้าตรงหน้าเธอ เด็กสาวก้มมอง และดึงหน้ากากปิดจมูกออก แล้วหันไปพูดกับเพื่อนร่วมงาน

“ใจเย็นนะคาเวล ฉันว่า เราน่าจะจดสถิติไว้ว่า วันนี้มีขบวนการที่ยังไม่ได้ล้างก็ใบ จากนั้น...”

“ไม่ยุ่งไม่เย็นมันแล้ว อเล็กซ์ไปคุยกับไอ้แมทริวเลย เดี๋ยวนี้ เอาขบวนการไปให้มันด้วย”

ชายหนุ่มที่อายุมากกว่าอเล็กซ์สองสามปีไว้วางใจเธอ รวากับเธอเป็นผู้ทำผิดเสียเอง อเล็กซ์เหลือบมองนาฬิกา ยังเหลือเวลาอีกครั้ง ชั่วโมงกว่าจะถึงเวลาเริ่มงานของกะใหม่ ถ้าเธอออกไปตอนนี้ งานก็ช้าลงอีก

“ไม่ได้หรอกคะ คงต้องรออีกครั้งชั่วโมง ใจเย็นๆ ก่อนนะคาเวล เดี๋ยวเลิกงานแล้วฉันจะพูดให้”

“ดี จัดการให้เรียบร้อยละ ส่งให้ถึงมือมันเลยนะ” คาเวลหันไปทำงานต่อ

อเล็กซ์ถอนหายใจอย่างเหนื่อยหน่าย ผู้คนรอบตัวเธอล้วนเป็นแบบนี้ พวกเขามีปัญหา และหาคนมาแก้ปัญหาให้พวกเขา โดยไม่คิดหาทางแก้ด้วยตัวเอง พอเธอยื่นมือเข้าไปช่วยครั้งหนึ่ง ก็เหมือนกลายเป็นหน้าที่ของเธอที่ต้องแก้ปัญหาเหล่านั้นต่อ

“เหนื่อยหน่อยนะ อเล็กซ์” แกลมมีลเอ่ยอย่างเห็นใจ พลางหันไปทำงานของเขาต่อ

อเล็กซ์หยิบขวดเจ้าปัญหาขึ้นมาดู เมื่อเธอสัมผัสมันก็รู้สึกแปลกๆ ‘มีอะไรอยู่ในนี้หรือเปล่านะ ช่างเถอะ ยังไงก็ต้องเอาไปเป็นหลักฐานตอนไปพูดกับแมทริวอยู่แล้ว’ อเล็กซ์คิด พลางเสียบขบวนการเจ้าปัญหาไว้ในกระเป๋ แล้วหันไปทำงานต่อ ไม่นานเสียงสัญญาณเปลี่ยนกะก็ดังขึ้น

คนงานกะใหม่เริ่มเข้าประจำตำแหน่ง อเล็กซ์ก็ต้องเร่งเคลียร์งานในส่วนของเธอให้เสร็จ

“เป็นวันที่อุ่นว้ายอีกวันเลยนะ อเล็กซ์”

“ใช่ เดี่ยวฉันขอออกก่อนนิดหนึ่งได้ไหมดิวกี้ คาเวลอยากให้คุณไปคุยกับหัวหน้าชั้นที่หนึ่งสักหน่อย” อเล็กซ์ถามขณะหยิบขวดสีชาไปสุดท้ายในสายพานที่เธอเจอโยนลงตะกร้า

“พวกชั้นหนึ่งส่งของไม่ผ่านชั้นมาอีกละสิ” ดิวกี้ อาติน ชายหนุ่มผู้พิการชาวเอเชียด้วยรอยยิ้ม

“ใช่ แต่ไม่รู้จะทำได้แค่ไหนนะ ก็อย่างที่รู้ พวกเขายังได้ตลอดแหละว่า ตัวเองทำงานหนักและสกปรก ในขณะที่เราทำงานสบายกว่า” อเล็กซ์ตอบ พลางยกตะกร้าขวดที่เธอแยกได้

“ฉันบอกพวกเขาสิ ให้มายื่นแยกขวดอย่างพวกเรา จะได้รู้ว่าตลาดายเป็นยังไง ทุกวันนี้ฉันแทบมองไม่ออกแล้วว่าขวดหน้าตาเป็นยังไง มองแต่สี” ดิวกี้ล้อเลียนตามสไตล์เขา

อเล็กซ์ยิ้ม “ฉันจะบอกให้ล่ะ”

อเล็กซ์เดินห่างออกมาจากสายพานลำเลียง เพื่อเอาขวดที่แยกได้ไปส่งลงกล่องส่งขวด เมื่อเทขวดในตะกร้าเสร็จ เด็กสาวก็เดินไปยังจุดล้างตัวเปลี่ยนเสื้อผ้า ซึ่งเป็นสิ่งที่ดีอีกอย่างที่โรงงานเบรชเซอร์จัดให้คนงาน นอกจากเงินเดือนและสวัสดิการที่ดี ตระกูลเบรชเซอร์ทำธุรกิจนี้มาหกสิบกว่าปี พวกเขาต้องการคนงานจำนวนมากที่ทำงานได้อย่างมีประสิทธิภาพ ระบบรักษาความปลอดภัยในโรงงานจึงเป็นเรื่องต้นๆ ที่พวกเขาลงทุน และใช่ มันได้ผล มีคนจำนวนมากยอมทำงานถวายหัวให้พวกเขา

ยิ่งพวกเราทำงานได้ดีมากเท่าไร ความร่ำรวยของเบรชเซอร์ก็เพิ่มเป็นทวีคูณ ยิ่งพวกเรามีเงินทองมากเท่าไร พวกเขาก็กินอำนาจล้นฟ้ามากขึ้นเท่านั้นแหละหือ ก็คง...มากพอที่จะให้ลูกสาวคนเดียวของพวกเขาทำสิ่งที่ร้ายกาจได้อย่างหน้าตาเฉย

“อย่าคิดเรื่องนั้นเลยนะ อเล็กซ์” เด็กสาวเตือนตัวเอง ขณะเดินออกจากจุดล้างตัวไปยังพื้นที่ทำงานในชั้นที่หนึ่งของเขตหก เธอหยุดยืนตรงโถงที่เชื่อมระหว่างสองชั้น ซึ่งมีภาพพรีเซนเตอร์ของโรงงานที่ได้รับการยกย่องว่า สวยที่สุดเท่าที่เคยมีมาติดอยู่

เอดิสัน เบรชเซอร์ วัยสิบหกปีเท่ากับอเล็กซ์ แต่กลับมีชีวิตต่างกันราวฟ้ากับดิน คนหนึ่งเกิดและเติบโตในตระกูลที่ร่ำรวยที่สุดของเมือง ขณะที่อีกคนเกิดและเติบโตในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ที่ครอบครัวเบรชเซอร์สร้างขึ้นเพื่อลดหย่อนภาษี

พวกคนรวยมักเรียกการบริจาคว่า ทำเพื่อการกุศล แต่สมองอันน้อยนิดของคนที่เข้าใจโลกดีอย่างอเล็กซ์รู้ว่า การสร้างสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าของคนรวย เหตุใหญ่ใจความก็เพื่อผันเม็ดเงินที่ได้มาไปเป็นค่าลดหย่อนภาษี และที่สำคัญ เด็กที่อยู่ในสถานเลี้ยงเด็กกำพร้ากว่าครึ่งจะกลายเป็นกำลังสำคัญที่รองรับความต้องการของโรงงาน เปรียบประดุจหาสรับใช้ผู้ภักดีของตระกูลเบรชเซอร์จนตลอดชีวิตของพวกเขา อเล็กซ์เคยคิดว่า เธอจะไม่เหมือนคนอื่น

‘ใช่ เราเคยคิดอย่างนั้น’

ตั้งแต่เด็ก อเล็กซ์เป็นคนเรียนเก่ง แม้ไม่เก่งเท่าคุณหนูเบรชเซอร์คนสวย แต่ก็เก่งมากเป็นบางวิชา เธอเคยสอบวัดระดับความรู้ด้านวิทยาศาสตร์ได้ที่หนึ่งของเมืองตอนอายุสิบสองปี เพราะผลสอบวัดระดับนั้น เธอจึงได้รับทุนการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นจากโรงเรียนเบิร์กเลย์ โรงเรียนมัธยมอันดับหนึ่งของเมือง เป็นกรณีพิเศษ แล้วเธอก็ทำได้ดีในโรงเรียนเสียด้วย

การเรียนทำให้่อเล็กซ์มีความหวังว่า เธอจะเดินบนเส้นทางอื่นที่ไม่ใช่คนงานในโรงงานเบรชเซอร์ได้ แต่แล้วความหวังของเธอก็พังทลายเมื่อสองปีก่อน อเล็กซ์ไปเห็นว่า คุณหนูเบรชเซอร์คนเก่งที่ได้รับการชื่นชม

จากคนทั้งเมืองว่าเรียนเก่ง เป็นเด็กอัจฉริยะสมกับที่เกิดมาในตระกูลดี แท้จริงแล้วเอาไปเข้าห้องสอบทุกครั้งที่ทำได้ ทั้งๆ ที่รู้แต่่อเล็กซ์จะทำอะไรได้ ในเมื่อคุณหนูคนนั้นเป็นลูกของผู้ก่อตั้งและให้ทุนสนับสนุนสถานเลี้ยงเด็กกำพร้าที่เธออาศัย

อเล็กซ์ทำได้แค่ต้องอยู่ให้ห่างจากคุณหนูเบรชเซอร์ เอาหูไปนาเอาตาไปไร่ ไม่ยุ่งเกี่ยวด้วย แต่ความโชคร้ายก็วิ่งตามหลังเธอมาติดๆ เมื่ออาจารย์คุมสอบวัดผลจบการศึกษาชั้นมัธยมต้นสังเกตเห็นความผิดปกติระหว่างสอบ ด้วยความหวังดี อเล็กซ์นั้นเห็นก่อนว่า อาจารย์กำลังเดินเข้ามา เธอจึงส่งสายตาดูคุณหนูเบรชเซอร์ให้หยุดอ่านไปอย่างโจ่งแจ้งเสียที แต่การณ์กลับเป็นว่า คุณหนูคนสวยลุกพรวดกลางห้องสอบ ยื่นกระดาษไปยกออกมา ก่อนจะหันมาทางอเล็กซ์แล้วพูดว่า

‘อเล็กซ์ส่งนี้ให้หนูค่ะ’

เสียวินาทีนั้นอเล็กซ์คิดว่า ตัวเองหูเผื่อนไป แต่วินาทีต่อมาอาจารย์คุมสอบก็กระซอกแซกเธอออกจากห้องสอบ ตอกล้ำว่าเธอไม่ได้หูเผื่อน นี่คือเรื่องจริง คุณหนูเบรชเซอร์เดินออกมาพร้อมเธอ และส่งสายตาเป็นทำนองกำชับอเล็กซ์ว่า เธอต้องไม่พูดความจริง

‘เธอต้องรับผิดชอบ เธอต้องทำ เข้าใจไหม อเล็กซ์ แล้วฉันจะบอกให้คุณพ่อเพิ่มเงินช่วยเหลือสถานเลี้ยงเด็กกำพร้า ถ้าเธอไม่ทำ คงรู้สินะว่า จะเกิดอะไรขึ้น’

ความหวังที่จะเปลี่ยนอาชีพ และมีเส้นทางชีวิตอื่นที่ไม่ใช่สาวโรงงานของอเล็กซ์จบลงตั้งแต่วันนั้น เด็กนักเรียนที่ทุจริตการสอบควรถูกทำทัณฑ์บน แต่เพราะเรื่องราวในครั้งนั้นเกี่ยวพันกับคุณหนูคนเก่ง ซึ่งเป็นตัวปัญหา การกำจัดเธอออกจากโรงเรียนให้เร็วที่สุดจึงเป็นเรื่องจำเป็น อเล็กซ์ถูกเชิญให้ออกจากโรงเรียนอย่างไม่ดี ทั้งที่หากผลสอบนั้นออกมาดี เธอจะได้รับทุนการศึกษาต่อในชั้นมัธยมปลาย และนั่นคือช่วงเวลา

ที่อเล็กซ์ได้ลิ้มรสคำว่า ‘สิ้นหวังอย่างไม่มีทางเลือก’ เป็นครั้งแรก

แต่ชีวิต...ก็ยังคงดำเนินต่อไป

คุณหนูเบรชเชอร์ก็ยังคงมีความดีอยู่บ้าง เธอคุยกับคุณพ่อของเธอ ให้รับอเล็กซ์เข้าทำงานในโรงงาน ด้วยเงินเดือนและสวัสดิการสูงกว่าปกติ ทำให้เด็กสาวอย่างเธอมีเงินเก็บมากพอจะหาที่อยู่ใหม่ ซึ่งไม่ใช่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้าแห่งนั้น และอีกไม่นาน อเล็กซ์วางแผนจะออกจากเมืองนี้ไปอยู่เมืองอื่น ที่ไม่ต้องอยู่ภายใต้อำนาจของตระกูลเบรชเชอร์

แม้ศักดิ์ศรีจะไม่เคยทำให้คนอึดท้อง และมันก็เปล่าประโยชน์ที่จะคำนึงถึง ถ้ามนุษย์เรายังหิวอยู่ แต่การอยู่ดูร่อยรัยอันจอมปลอมของครอบครัวเบรชเชอร์ ขณะต้องทำงานกๆ เป็นข้าราชการให้พวกเขาไปจนตาย ก็ไม่ใช่สิ่งที่อเล็กซ์ต้องการ เธอแค่อยากมีชีวิตเป็นของตัวเอง ดังนั้นเธอจึงเก็บหอมรอมริบเงินทั้งหมดจากหยาดเหงื่อแรงงาน ที่ทำงานหนักมาตลอดสองปี กับรายได้พิเศษที่เธอส่งหนังสือพิมพ์ในตอนเช้า เพื่ออนาคตใหม่ในเมืองห่างไกล

“อีกไม่นานเราก็ไม่ต้องเจอกันแล้ว บ๊ายบาย” อเล็กซ์บอก พลางยิ้มให้เด็กสาวในรูป แล้วเดินจากไป

เสียงหวูดสัญญาณเตือนภัยยังคงดังไม่หยุด ขณะที่อเล็กซ์นอนหลับตาทบทวนสิ่งที่เกิดขึ้นกับเธอ ภาพความทรงจำตอนเธอยืนขวดนมให้แมทริว หัวหน้าคนงานชั้นที่หนึ่ง ยังไม่ทันที่เธอจะคุยให้รู้เรื่องผู้ชายคนนั้นก็โหมโทะโสะใหญ่ แล้วผลักเธอจนล้มไปกระแทกกำแพง จากนั้นแมทริวก็เขวี้ยงขวดนมใบที่เธอยื่นให้อัดใส่กำแพงสุดแรงด้วยความโมโห จนน้ำมันที่เหลือสาตกระจาย

ภาพเหล่านี้ผ่านเข้ามาในหัวของอเล็กซ์อย่างเป็นขั้นเป็นตอน แล้วเจ้าก้อนสี่เหลี่ยมสี่ก้อนเล็กนี้ก็กระเด็นมากระแทกหน้าอกเธอ จนเธอต้อง

ตะปบมันไว้ตามสัญชาตญาณ พลังถีบตัวลุกขึ้น ตอบโต้อีกฝ่ายด้วย
ความโมโหเช่นกัน คนงานคนอื่นๆ จึงตรงเข้ามาห้าม พลังคว้าตัว
แมทริวเอาไว้ แล้วแยกเธอออกมา

เหมือนเช่นเคย เมื่อเกิดเรื่องผู้ดูแลเขตหกก็ต้องลงมาตัดสินข้อ
พิพาท เธอกับเขาถูกพักงานสามวัน และโดนหักเงินรายวันที่จะได้วันนี้
อเล็กซ์ในสภาพตัวเปื้อนน้ำมันและไม่ได้เงินค่าจ้างจึงต้องเดินกลับบ้าน
อย่างห่อเหี่ยวและเจ็บใจ แต่เธอก็ยังไม่ล้มแหว่ไปเอาเสื้อผ้าจากภรรยา
ของแกลมมีล ทริมมือออกจะตกใจกับสภาพของเธอ แต่เมื่อเห็นอเล็กซ์ยัง
ยิ้มและไม่บาดเจ็บอะไรมาก เธอจึงปล่อยให้เธอออกมา ก่อนจะชักใช้
ไล่เสียง

“แล้วเรามาอยู่ที่นี่ได้ยังไง” อเล็กซ์พึมพำกับตัวเอง เด็กสาว
ขมวดคิ้วกับความปวดแปลบที่ศีรษะ และพยายามระลึกสิ่งที่เกิดขึ้นต่อ
จากนั้น

อเล็กซ์เดินถึงบ้านในสภาพอ่อนแรง เมื่ออาบน้ำเสร็จเธอก็ควรจะ
หิว แต่เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นทั้งหมดทำให้เธอแข็ง เลยนั่งซมึ่อยู่บนโซฟา
เก่าในห้องพักแคบๆ ของเธออยู่พักใหญ่ ไม่นานเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น

เด็กสาวเดินไปเปิดประตูก็พบกับคู่กรณีคนเดิม แมทริวเพิ่งเลิกงาน
ของเขา

‘ของของฉันที่แกเอาไปอยู่ไหน’

‘ฉันเอาอะไรไป/เธอ’ อเล็กซ์ทำหน้าตาเลอหลา พลังนึกถึงเจ้า
ก้อนอำพันสีเหลืองใสก่อนนั้น เธอตะปบและกำมันไว้ในมือตลอดตอน
ทะเลาะ

‘อำพัน ก้อนสีเหลืองๆ ที่แกเอาไปนะสิ นั่งซมึ่ๆ ใจ้คาเวลมันติด
หนึ่ฉัน วันก่อนมันบอกว่าเจอของดี มันจะให้ฉัน เลยแอบเอาใส่ขวดนม

ให้เธอถือมาให้ มันรับปากฉันเสียอย่างดี แต่แทนจะเอามาให้ดีๆ ดันใส่มาในขวดนมเนาะๆ ฉันเลยขาดสติไปหน่อย ไหนของที่แกเอาไปนะ’ แมทริวตะคอกใส่หน้า แล้วเดินมาชนอเล็กซ์จนเด็กสาวล้มไปนั่งกับพื้น เขาเข้ามาในห้องอย่างถือวิสาสะ และรื้อค้นหาของที่ต้องการ

‘อย่ามารื้อของของฉันนะ ไอ้ลูกแก้วนั่นไม่ได้อยู่ที่นี้สักหน่อย ฉันโยนทิ้งข้างทางไปแล้ว แต่ถึงไม่ถึง ของนั้นก็ต้องส่งส่วนกลางอยู่ดี นายก็รู้ว่ามันเป็นกฎของโรงงาน พวกนายสองคนทำผิดกฎ’

อเล็กซ์โกหกเพื่อความสะอาดใจ ขณะดึงแมทริวให้ออกมาจากกองเสื้อผ้าของเธอ แต่เขาก็สะดุ้งจนเธอล้มก้นกระแทกพื้นอีกรอบ เป็นจังหวะเดียวกันกับที่เจ้าก้อนอำพันในกระเป๋าสีเสื้อตัวที่แมทริวค้นอยู่ร่วงหล่นและกลิ้งออกมา

อเล็กซ์รีบคลานเข้าไปตะครุบมันไว้ แล้ววิ่งออกจากห้องทันที แต่ก็นึกไม่พ้นมือคนที่โกรธจนหน้ามืดเพราะต้องการของมีค่าของตัวเองคืนอย่างแรงกล้าอยู่ดี ทั้งสองคนยื้อยุดจุดกระซากกันอยู่ตรงหน้าบันไดอพาร์ตเมนต์ ในวินาทีที่แมทริวบิดมืออเล็กซ์ เพื่อให้เด็กสาวคลายมือก้อนอำพันก็เรืองแสงวาบ แมทริวตกใจจนปล่อยมือเธอ ทำให้อเล็กซ์ตกจากบันได

อเล็กซ์หลับตาปี๋ ทำใจรับความเจ็บปวดจากการกระแทก แต่ทุกอย่างก็ไม่เป็นอย่างที่เธอคิด เลี้ยววินาทีก่อนหลังของเธอจะกระแทกกับพื้น พื้นแข็งที่รอคอยเธออยู่กลับกลายเป็นผืนน้ำ

ตูม!

อเล็กซ์ได้ยินเสียงน้ำแตกกระจาย จากนั้นร่างของเธอก็ดำดิ่งลงใต้ผืนน้ำ แล้วทุกอย่างก็ดับวูบ กระทั่ง...เสียงหูดสังกาศเตือนภัยดังขึ้น

“وَرَوَيْتُكَ شَيْءٌ” เสียงใครบางคนพูดภาษาที่อเล็กซ์ไม่คุ้นเคย และความอุ่นจากมือของคนที่สัมผัสหน้าเธอ เรียกสติของอเล็กซ์ให้กลับ

มายังสถานการณ์ปัจจุบัน เมื่อเธอลืมตาขึ้นก็พบกับดวงตาสีเทาเปี่ยม
อำนาจ แผ่แวบความประหลาดใจปนเคร่งเครียด

“وَرُبُّكَ رُبُّكَ” ชายคนนั้นพูดอะไรบางอย่างที่เธอไม่เข้าใจ
อีกครั้ง

“คุณเป็นใคร ฉันฟังคุณไม่รู้เรื่อง” อเล็กซ์ตอบด้วยน้ำเสียงอ่อน
แรง พลังหลังตาลง เพราะทนความเจ็บปวดที่หัวไม่ไหว

‘ที่นี่ที่ไหน คนพวกนี้เป็นใคร แล้วน้ำมาจากไหนมากมายนัก’
อเล็กซ์ถามตัวเอง ก่อนจะค่อยๆ ลืมอีกครั้ง เมื่อรู้สึกถึงความร้อนที่อยู่
ข้างมือ

ลูกแก้วตัวตันเหตุที่ทำให้เธอต้องมาอยู่ที่นี่กำลังเรืองแสงและเปล่ง
ประกายขึ้นเรื่อยๆ จากนั้นก็เปลี่ยนรูปร่างเป็นกำไลที่อ่อนนิ่มพันรอบ
ข้อมือของเธอ!

นี่ไม่ใช่เรื่องปกติแล้ว ต้องฝันไปแน่ๆ แต่ถ้าเป็นความฝัน ทำไมถึง
ปวดหัวด้วยละ ทำไมยังรับรู้ถึงความร้อนตอนลูกแก้วนี้เปลี่ยนสภาพด้วย
ทำไม ทำไม และทำไม อเล็กซ์เฝ้าถามตัวเองวนเวียนอยู่อย่างนั้น ขณะที่
สติของเธอกำลังเลือนราง พร้อมกับร่างของเธอที่ถูกผู้ขายแปลกหน้าอุ้มขึ้น

อเล็กซ์ยังได้ยินเสียงหวูดสัญญาณเตือนภัยดังก้องเสียดโศก-
ประสาท แต่สิ่งที่เธอได้ยินชัดกว่าเสียงหวูดนั้นก่อนสติเธอจะหลุดลอยไป
คือเสียงทรงอำนาจของผู้ชายคนที่อุ้มเธออยู่ เขาพูดบางอย่าง ซึ่ง ณ
เวลานี้ เธอ...เข้าใจมันแล้ว

“แจ้งสภาเพียริตอร์น...แม่ मदแห่งพาเวนน่า กลับมาแล้ว”

2

อำพันแห่งพาเวน

ห้องทรงหกเหลี่ยม ณ ใจกลางมหาปราสาทอเรียมาตกอยู่ในความเงียบสงัด เปลวไฟสีทอง สีเงิน สีเทา สีทองแดง สีขาว และสีเหลืองอ่อน ลอยอยู่เหนือเก้าอี้ซึ่งตั้งประจำอยู่แต่ละด้านของโต๊ะประชุมหกเหลี่ยม เกือบทั้งหมดไม่มีคนนั่ง ยกเว้นเก้าอี้ตรงตำแหน่งของดวงไฟสีทองเท่านั้น ตรงนั้นมีชายหนุ่มเจ้าของดวงตาสีเทาหนึ่งนั่งอยู่ด้วยสีหน้าเคร่งขรึม ขณะดวงไฟเหนือเก้าอี้ทุกตัวสลับเปลวเพลิงพลิวไหวราวกับมีชีวิต

“เป็นเรื่องจริงนั่นหรือ” เสียงหวานดังมาจากดวงเพลิงที่มีเปลวไฟสีขาว

“ใช่” ชายหนุ่มตอบสั้นๆ

“เจ้าแน่ใจหรื บุตรแห่งอเรียมา แม่ मदแห่งพาเวนนำออกเดินทางท่องเที่ยวตั้งแต่เมื่อหลายร้อยปีก่อน ไม่เคยมีใครพบเห็นเธออีก แล้วเธอ

จะกลับมาในเวลา...” เสียงหัวนด่งสว่นมาจากดวงเพลิงที่มีเปลวไฟสีเทา

“ทั้งข้าและเจ้ารู้ดีเกินกว่าจะมาสงสัยในเรื่องนี้ บุตรแห่งเฟอรามาเน ข้าไม่มีทางก่ข่าวเรื่องนี้ขึ้นมาเอง หากไม่เห็นหลักฐานชัดเจนตา” ผู้ที่ถูกเรียกขานว่า ‘บุตรแห่งออเรียมา’ ตอบเสียงเคียด ชะงะสน้ำหน้าของเขาเคร่งเครียดขึ้น

“เจ้าเห็นหลักฐานอะไร” เสียงจากเปลวไฟสีเงินดังขึ้น บุตรแห่งออเรียมาจึงหันไปตอบว่า “อำพันแห่งพาเวน” เปลวไฟทุกดวงยกเว้นเปลวไฟสีทองพลั้สะบัดอย่างตื่นตระหนก ก่อนเสียงจากดวงเพลิงสีทองแดงจะดังขึ้น

“เจ้าเลยคิดว่า นั่นเป็นคำตอบให้ทุกเหตุการณ์ทั้งหมดที่เกิดขึ้นใช่หรือไม่”

“ใช่ นั่นเป็นความจริงที่พวกเราต้องยอมรับและหาทางแก้ ก่อนลิบาเนียจะปั่นป่วนไปมากกว่านี้ ข้าจึงตัดสินใจเรียกประชุม ทั้งที่ตอนนี้ไม่ว่าพวกเจ้าหรือข้าต่างก็อยู่อยู่กับแอนเซียโบล¹ ที่มาเยือนอย่างไม่ทันตั้งตัว และเหตุไม่คาดฝัน” บุตรแห่งออเรียมาเปรยเสียงเนิบ

“ลูม” เสียงเรียบจากเปลวไฟสีเหลืองอ่อน ทำให้บุตรแห่งออเรียมาหันไปมอง

“แม้ไม่ถูกกาลเทศะนัก แต่ข้าในฐานะบุตรแห่งแอมมอรีน คงต้องขอให้เจ้าส่งมอบอำพันแห่งพาเวนคืนแก่ชนเผ่าของเราโดยเร็วที่สุด”

“ข้าเข้าใจสิ่งที่เจ้าพูด แต่ ณ เวลานี้ ข้าทำไม่ได้” บุตรแห่งออเรียมาปฏิเสธเสียงขม

“ลูมิเนอร์ มากัสตาร์ เจ้าจะทำลายกฎของพวกเรานั่นหรือ” น้ำเสียง

¹ แอนเซียโบล ธรรมเนียมการเดินทางของผู้นำชนเผ่าทั้งหกแห่งลิบาเนีย

เรียบจากเจ้าของเปลวไฟสี่เหลี่ยมอ่อนแปรเปลี่ยนเป็นเย็นเยียบ แต่ชายหนุ่มผู้ตอบยังคงนิ่งมองเปลวไฟสี่เหลี่ยมอ่อนที่พลั้สะบัดอย่างสงบ

“วาซาเรีย วิสเซล ข้าไม่ได้ทำลายกฎ แต่สิ่งที่เจ้าขอ คือสิ่งที่ข้าทำไม่ได้ อำพันแห่งพาเวนเป็นของแม่มดแห่งพาเวนน่า แม่นางจะเป็นคนของชนเผ่าแอมมอริน แต่นางก็ได้แยกตัวเป็นเอกเทศตั้งแต่ก่อตั้งสภาเพียริคอรินแห่งนี้ แล้วข้ามีสิทธิ์อะไรที่จะนำของสิ่งนั้นคืนแก่เผ่าของเจ้า”

ไม่มีเสียงตอบจากผู้ครอบครองเปลวไฟสี่เหลี่ยมอ่อน ขณะที่เสียงจากเปลวไฟสี่เงินก็ดังขึ้นว่า

“พวกเราไม่ได้มาอยู่ที่นี่เพื่อถกเถียงเรื่องนี้นักไม่ใช่หรือ อีกไม่นานข่าวลือที่สำคัญกว่าการกลับมาของแม่มดแห่งพาเวนน่าก็จะแพร่สะพัดออกไป พวกเราควรหวั่นเรื่องนั้นก่อนหรือเปล่า”

ลูมิแนร์สูดหายใจลึกเพื่อรวบรวมสติ แล้วพูดขึ้นว่า “ข่าวลือได้แพร่สะพัดออกไปแล้ว และเราจำเป็นต้องทำให้มันถูกต้อง ก่อนความจริงที่เลวร้ายยิ่งกว่าข่าวลือนั้นจะถูกประกาศออกไป”

“ยังไม่มีอะไรแน่นอนในเรื่องนี้ พวกเราทำไมต้องเร่งรีบขนาดนั้น” เสียงทุ้มดังมาจากเปลวไฟสีทองแดง

“เพราะการกลับมาของแม่มดแห่งพาเวนน่า คือสิ่งยืนยันว่าสัญญาณแรกแห่งลิบาเนียดังขึ้นแล้ว ข้าจะไม่ยอมให้เราเพิกเฉยต่อสัญญาณนั้น” ลูมิแนร์ตอบเสียงหนักแน่น

“แต่นั่นเป็นเรื่องของเผ่าออเรียมา หาใช่เรื่องของอีกห้าเผ่าไม่ ข้าคนหนึ่งละที่ยังไม่ขอประกาศอะไรออกไป จนกว่าจะได้รับความจริงที่น่าเชื่อถือมากกว่านี้” เสียงคัดค้านดังมาจากเปลวไฟสีเทา

ลูมิแนร์จ้องมองเปลวไฟสีเทาที่ค่อยๆ หลี่ลงจนดับไปอย่างนิ่งขัง ขณะที่เจ้าของเปลวไฟสีทองแดงก็เอ่ยต่อ

“เจ้าอาจจะคิดมากเกินไป แม่มดแห่งพาเวนน่าเป็นคนขี้เล่น นางมัก

ส่งของประหลาดมาให้พวกเราเสมอในวันเกิดของพวกเขา ครั้งนี้ก็คงไม่ต่างกัน นางคงอยากกลับมาพักผ่อน อย่าตีตนไปก่อนไข้เลย”

ลูมิแนร์หลับตาอย่างอดกลั้น ขณะที่เปลวไฟที่เหลืออีกสี่สีค่อยๆ หริ่งแล้วจางหายไป คงเหลือเพียงเปลวไฟสีทองที่ยังลุกโชติช่วงอยู่ ไม่นานชายหนุ่มที่นั่งนิ่งซึ่งเมื่อครู่ก็ลุกเดินออกจากห้องประชุมสภา เพียร์ดอร์น

“ท่านลูม” ชายชราเจ้าของเส้นผมสีขาวและดวงตาสีทองซึ่งยืนรออยู่หน้าห้องประชุม ค้อมตัวต้อนรับนายเหนือหัวอย่างคาดหวัง

“บุตรและบุตรทั้งหลายคิดอย่างไรกับเรื่องที่เกิดขึ้นครับ”

“พวกเขาคิดว่าเป็นแค่เหตุบังเอิญ” ลูมิแนร์ตอบเสียงขรึม ขณะที่ชายชราถามเสียงสูง

“หัวหน้าชนเผ่าทั้งหกคนหายตัวไปอย่างลึกลับในเวลาไล่เลี่ยกัน อย่างนี้แหละ เรื่องบังเอิญ ท่านกำลังล้อข้าเล่นหรือไงครับ”

ลูมิแนร์ส่ายหน้า “ข้าไม่ได้ล้อเล่น อัลแตร์ พวกเขาคิดอย่างนั้นจริงๆ ที่เป็นอย่างนั้นก็เพราะหัวหน้าชนเผ่าทั้งหกอยู่ในช่วงเดินทางตามธรรมเนียมปฏิบัตินะสิ การติดต่อหัวหน้าเผ่าไม่ได้ก็ถือเป็นเรื่องปกติ”

“แต่กับพวกเรานั้นไม่ใช่เรื่องปกติแน่ หูดสัญญาณเตือนภัยที่ห้องโถงต้อนรับไม่เคยดังมาก่อน แต่มันกลับส่งเสียงร้องขึ้น แล้วแม่มดแห่งพาเวนน่าก็กลับมา นั่นยังไม่ใช่หลักฐานที่ดีอีกหรอกครับ”

ลูมิแนร์ถอนหายใจยาว ขณะก้าวเดินไปตามทางเดินของมหาปราสาท

“ข้ารู้ อัลแตร์ ในเมื่อพวกเขาไม่เชื่อ เราก็ต้องหาทางตรวจสอบที่อยู่ของท่านพ่อและคณะหัวหน้าชนเผ่ากันเอง ถ้าเจอพวกเขาปกติสุขดี มันก็อาจจะเป็นอย่างที่บุตรแห่งคาเพนเทียพูด...สิ่งที่เกิดขึ้นเป็นแค่การล้อเล่นของแม่มดแห่งพาเวนน่าเท่านั้น”

“แต่ถ้าไม่ล่ะ” อัลแทรเอย์

เท้าของรักษาการณ์หัวหน้าชนเผ่าออเรียมาที่กำลังก้าวไปข้างหน้า
ชะงักกึก ก่อนจะหันมาสบตาคนสนิท แล้วตอบว่า

“สิ่งที่พวกเราต่างหวาดกลัวก็กำลังจะเกิดขึ้น และจะไม่จบแค่ที่
เผ่าออเรียมา แต่นี่คือสัญญาณแรก...แห่งหายนะ”

อเล็กซ์ปวดร้าวไปทั้งตัวเหมือนร่างจะแตกเป็นเสี่ยงๆ ยังกิติที่
ตัวเธอโอบล้อมด้วยอะไรบางอย่างที่นุ่มนวล อบอุ่น ร่างอันอ่อนล้าของ
เธอจึงฟื้นฟูอย่างช้าๆ ในที่สุดเปลือกตาที่ปิดดวงตาสีฟ้าสดใสก็ลืมขึ้น

‘กระโจ่ม? เราอยู่ในกระโจ่มงั้นหรือ’ อเล็กซ์ถามตัวเองขณะมอง
เต็มตา เพดานที่ตอนแรกเธอคิดว่าเป็นเพดานกระโจ่ม ที่จริงเป็นเพดาน
เตียงอันวิจิตร มีผ้ากำมะหยี่สีเหลืองอ่อนผูกโยงกับห่วง ซึ่งยึดอยู่กับ
เพดานเตียง แล้วทั้งตัวลงมากลุมเตียงคล้ายกับเตียงนอนของเจ้าหญิง ที่
อเล็กซ์อ่านเจอในนิทานตอนเด็กๆ

‘นี่ฝันหรือเปล่า เราอยู่ที่ไหนเนี่ย’ อเล็กซ์รำพึงกับตัวเอง ขณะ
ยกมือกุมขมับ แล้วตกใจสุดๆ เมื่อพบว่า เธอ...ไม่ได้ใส่เสื้อผ้า!

พรี๊! เด็กสาวสะดุ้งผ้าห่มออกแล้วผุดลุกขึ้นนั่งอย่างรวดเร็ว แต่
ก็ต้องล้มตัวลงนอนอีกครั้งเพราะอาการปวดแปลบในหัว เธอรีบดึงผ้าห่ม
คลุมตัวให้มิดชิดและแน่นหนามากขึ้น เมื่อได้ยินเสียงเหมือนมีบางอย่าง
เคลื่อนผ่าน จากนั้นเสียงลูกจากที่นั่งก็ดังพื๊ปปั๊ปปั๊ตามติดมา

“สวัสดิ์ยามเช้าคะ ไวเซอร์”

“สวัสดิ์ ท่านแม่มดเป็นอย่างไรบ้าง” เสียงทุ้มของ ‘ไวเซอร์’ ที่ว่า
ดังขึ้น อเล็กซ์ฟังแล้วต้องขมวดคิ้วงง

‘พูดภาษาอะไรของเขา นี่เราหลุดเข้ามาอยู่ในละครย้อนยุคจาก
ไหนงั้นหรือ’

“ยังเลยคะ ดูเหมือนท่านจะหลับลึกมาก บางครั้งก็พึมพำเป็น ภาษาที่ข้าไม่เข้าใจ หรือนางจะสาปข้าคะ”

“เหลวไหล แม่มดแห่งพาเวนน่าจะทำอย่างนั้นเพื่ออะไร อย่าสร้าง ชาวลืออย่างนั้น เอาละ ข้าจะออกไปดูงานที่กังหันน้ำน้อย หากท่าน แม่มดพัว อย่าลืมหักคนไปแจ้งข่าวข้าด้วย”

“ค่ะ”

ครี๊ด! เสียงอะไรบางอย่างเลื่อนเปิดและปิดลง ตามด้วยเสียง ถอนหายใจจากผู้หญิงที่คุยกับผู้ชายคนเมื่อ

อเล็กซ์ขยับตัวจะลุกไปแก้ผ้ามาบนแอบดูเสียหน่อย ว่าโรงถ่ายละครที่เธอหลงเข้ามาเลิกกองกันหรือยัง อยู่ๆ ม่านคลุมเตียงนอนก็ถูกชัก ให้เปิดขึ้นช้าๆ เด็กสาวเลยรีบหลับตาปี และนอนนิ่งตัวแข็งทื่อ

“เฮ้อ! ยังเด็กอยู่เลยนี่ เนี่ยเธอแม่มดแห่งพาเวนน่า ได้ยินเขา เล่าลือกันมาตั้งแต่เด็ก ยังไม่เคยเห็นตัวจริง ว่ากันว่า แม่มดพาเวนน่า แปลงร่างได้สารพัด มีพลังลึกลับเหลือ แต่ถึงกับแปลงร่างเป็นเด็กที่ครึ่งหญิง ครึ่งชายอย่างนี้ก็ไม่ไหวนา”

‘ว่าใครครึ่งหญิงครึ่งชายอะป้า ฉันนะผู้หญิงทั้งแท่งนะ’ อเล็กซ์ ตะโกนเถียงในใจ ทั้งที่ยังหลับตาปี

“หลับมาตั้งสองวันแล้วไม่ฟื้นสักที สงสัยที่ผ่านมาคงจะเที่ยวหนัก ไปหน่อย เฮ้อ! ปิดม่านไว้ดีกว่า จ้องนางนานๆ เดี่ยวตื่นมาหงุดหงิด แล้ว สาปเราละก็ แย่เลย”

แล้วผ้ามางก็ไรยตัวลงมาคลุมเตียงไว้ดังเดิม อเล็กซ์ลืมตาขึ้นข้าง หนึ่งก่อนเพื่อความแน่ใจ พอเห็นม่านปิดแล้วจริงๆ เด็กสาวก็พุงตัวลุกขึ้น

“นี่มันอะไรกันเนี่ย ที่มันที่ไหนกันแน่น”

อเล็กซ์กำผ้าห่มไว้แน่น ก่อนจะก้มมองที่ข้อมือ กำไลสีเหลืองใสที่ เธอไม่เคยมี ทำให้เด็กสาวเริ่มรำลึกถึงสิ่งที่เกิดขึ้นได้ที่ละน้อย

“เราทะเลาะกับแมทธิวเรื่องลูกแก้วสีเหลืองนั้น แล้วก็...ตกบันไดจากนั้น...” อเล็กซ์ยิ่งขมวดคิ้วมากขึ้น เธอจำได้แม่นยำว่าตกบันได แต่หัวกระแทกพื้นหรือเปล่าจำไม่ได้ สิ่งที่เราจำได้ดีอีกอย่างคือ

“น้ำ...เหมือนตกลงไปในน้ำนั้นา แล้วก็...”

ดวงตาสีฟ้าเข้มของอเล็กซ์ลลกลไปมา พลังแบมือข้างขวาที่เธอกำลูกแก้วเจ้าปัญหาเอาไว้ แต่ตอนนี้ลูกแก้วนั้นหายไปแล้ว มันเปลี่ยนเป็นกำไลสีเหลืองอำพันนั้น อเล็กซ์จึงยกมือข้างนั้นขึ้นเพ่งมอง

กำไลสีเหลืองอำพันใสแจ๋วจนมองทะลุไปเห็นผิวที่ข้อมือได้ชัดเจน และเพราะความใสของมัน เธอจึงเห็นบางสิ่งบางอย่างที่ลอยอยู่ในนั้น อเล็กซ์พยายามเพ่งตามอง แต่ก็มองไม่ออกกว่าคืออะไร

“ช่วงมันก่อน ตอนนี้อะต้องกลับบ้านแล้วไปทำงาน เราโดนพักงานสามวัน นี่ผ่านมากี่วันแล้วละ”

พอคิดถึงเรื่องงาน เด็กสาวก็ตัดสินใจดึงผ้าห่มมาพันตัว แล้วลุกไปแง้มผ้าม่านที่คลุมเตียงแอบดูข้างนอก เมื่อไม่เห็นใคร เธอจึงเดินออกไป

“อ้าว ท่านแม่มด” เสียงทักดังมาจากหญิงวัยกลางคน ซึ่งสวมชุดแปลกประหลาด ทำให้อเล็กซ์ยืนตัวแข็งทื่อ

“ตื่นแล้วหรือคะ งั้นข้าจะไปแจ้งท่านไวเซอร์...อ้อ เสื้อผ้าของท่านอยู่นะคะ” หญิงคนนั้นเอ่ยพลางรีบวางถาดใส่เสื้อผ้าที่เธอเพิ่งจัดเตรียมเสร็จลงบนโต๊ะข้างหน้าต่าง แล้วเดินไปที่ประตู เธอเอื้อมมือไปแตะปุ่มอะไรสักอย่างที่ด้านข้าง จากนั้นบานประตูนั้นก็เลื่อนเปิดออก

“อีกสักครู่ข้าจะสั่งให้คนนำอาหารมาให้ท่าน” หญิงวัยกลางคนหันมาเอ่ยต่อ ก่อนจะโค้งตัวเคารพ จนอเล็กซ์ที่อยู่ในสภาพกลืนไม่เข้าคายไม่ออกต้องรีบค้อมศีรษะรับ สร้างความงุนงงให้หญิงคนนั้น ขณะบานประตูปิดลง

“นี่มันเรื่องอะไรกันเนี่ย” อเล็กซ์ยกมือขึ้นกุมหัวอย่างงุนงง แต่ก่อน

เธอจะสติแตกไปมากกว่านี้ เด็กสาวก็รีบตรงไปที่ตลาดเสื้อผ้า แล้วหยิบขึ้นมาดู

“หือ? ผ้าฝ้ายทอมือเหรอเนี่ย นี่เราหลุดเข้ามาในกองละครย้อนยุคจริงเหรอ แล้วไหนล่ะก๊ลอง ไม่มี” อเล็กซ์พูดเองเออเอง ขณะพลิกเสื้อผ้าสำรวจตรวจตรา รู้สึกไม่ชอบมาพากลนัก

“อย่าคิดมากเลยอเล็กซ์ใส่ๆ ไปก่อน จะได้กลับบ้าน” อเล็กซ์บอกตัวเอง เธอพบว่ากางเกงตัวไม่ใช่เรื่องง่ายอย่างที่คิด ในห้องนี้ไม่มีห้องน้ำ แต่ถึงมือเล็กซ์ก็ไม่ไว้ใจ อาจมีกล้องซ่อนอยู่ที่ใดที่หนึ่งในห้องนี้ก็ได้

“แต่งตัวบนเตียงนี่แหละชั่ววิที่สุด อย่างน้อยก็มีม่านกัน” อเล็กซ์หยิบเสื้อผ้าทั้งหมดขึ้นไปบนเตียง แล้วเริ่มแยกชิ้นส่วนเสื้อผ้าที่ดูประหลาด

“ชุดอะไรของเขานะเนี่ย มีชุดกระโปรงตั้งสองตัว อันไหนชุดนี้คงเป็นตัวนอก อันนี้เข็มขัด...ไหมทอง! ของจริงปะเนี่ย” อเล็กซ์อุทาน ขณะยกเข็มขัดผ้าทอลวดลายวิจิตรที่ทอดด้วยไหมทองขึ้นมาพิจารณา แล้วทิ้งมันเพื่อไปคว้าเสื้อผ้าชิ้นสำคัญที่สุดของผู้หญิงอย่างดีใจ

“ดีนะเนี่ยยังใจดีเหลือของใช้ส่วนตัวของเราไว้ให้” อเล็กซ์พึมพำ ขณะสวมชุดชั้นในของเธอ แล้วสวมชุดแขนสั้นกระโปรงบานพลิ้วยาวกรอมเท้า ตามด้วยชุดกระโปรงแขนงูดสีม่วงเข้มที่ปักลายด้วยไหมสีสดใส ชุดนี้สั้นกว่าชุดกระโปรงตัวใน

“ถ้าใครมาเห็น คงนึกว่าเรากำลังจะไปงานเลี้ยงแฟนซี” เด็กสาวพึมพำ พลางหยิบเข็มขัดไหมทองมาคาดเอว ก่อนจะเหลือบมองรองเท้า

“กองถ่ายนี้เก่งแฮะ เขารู้ได้ไงว่าเราใส่รองเท้าเบอร์อะไร” อเล็กซ์สนเท่ห์ ขณะสวมรองเท้าสานส้นเตี้ยแล้วก้าวลงจากเตียง เดินไปส่องกระจกเงา

“พอดูได้แหละ” อเล็กซ์เอ่ย ขณะมองภาพตัวเองในกระจกเงา แล้วหันซ้ายหันขวา เพื่อตรวจความเรียบร้อย ก่อนจะเดินไปที่หน้าต่าง จากนั้น

อำปากค้างเมื่อมองออกไปด้านนอก

ผืนหญ้าเขียวขจีชนลงไหล่ตึงดูสายตาก่อนเป็นลำดับแรก ภูเขาและหมู่บ้านที่ตั้งเรียงรายเลียบริมแม่น้ำซึ่งทอดยาวจนสุดสายตา ที่นี้ไม่น่าใช่เมืองราพินที่เธอรู้จัก และไม่มีทางใช่เด็ดขาด เด็กสาวถอยห่างจากหน้าต่าง แล้วหันมองไปรอบห้องนอนอีกครั้ง ด้วยสายตาที่กระจ่างใสกว่าเดิม

ห้องนอนนี้เป็นห้องนอนขนาดใหญ่ มีจุดเด่นอยู่ที่เตียงนอนซึ่งคลุมด้วยผ้า่านคล้ายผ้ากำมะหยี่มาก เมื่อพอมองดูๆ มันมีลวดลายคล้ายพรมที่เธอเคยเห็นในคฤหาสน์ตระกูลเบรชเชอร์ แต่ละเตียงดูว่ามากผนังห้องเป็นแผ่นหินตัดเรียบอย่างประณีต ไม่มีวอลล์เปเปอร์ มีคิบเพลิงบนผนังหิน ซึ่ง ณ เวลานั้นไม่ใช่เวลาทำงานของมัน และมีแจกันขนาดใหญ่ที่ปักดอกไม้ประหลาดซึ่งอเล็กซ์ไม่รู้จักไว้

รอบกายเธอเต็มไปด้วยของประหลาดที่ไม่คุ้นตาทั้งนั้น และสิ่งที่ไม่คุ้นตาที่สุด ที่เธอควรสังเกตเห็นแต่แรก ก็คือประตูหิน มีที่ไหนในโลกที่ใช้ประตูเป็นหินเลื่อนได้อย่างห้องนี้บ้าง อเล็กซ์เดินไปหยุดยืนอยู่หน้าประตู เธอยื่นมือไปแตะปุ่มที่คนป้าคนเมื่อไม่กี่

ครี๊ด! เสียงประตูหินเคลื่อนเปิดออก อเล็กซ์ผงะไปนิดหนึ่ง เพราะเสียงและการสั่นสะเทือนนั้นบ่งบอกชัดว่า ประตูที่กำลังเคลื่อนตัวเพราะเธอกดปุ่มเพียงครั้งเดียวนั้นเป็นหินจริงๆ และมีน้ำหนักเป็นร้อยกิโลกรัมได้มั้ง แต่แล้วเด็กสาวก็ต้องตกใจผองหลังยิ่งกว่าเดิม เมื่อประสกับสิ่งที่อยู่หลังบานประตูนั้น ซึ่งน่าตกใจเสียยิ่งกว่าทุกสิ่งที่อยู่รอบตัวเธอนั้นก็คือ ดวงตาสีเทาที่ทำให้ความทรงจำก่อนเธอจะสลบไปกลับมาแจ่มชัด

อเล็กซ์ไม่รู้ว่านี่คือที่ไหน คนตรงหน้าเป็นใคร แต่เธอรู้โดยสัญชาตญาณว่า เธอกำลังตกอยู่ในสถานการณ์ที่อาจจะเลวร้ายที่สุดในชีวิตก็เป็นได้

3

ลิบาเนีย

อเล็กซ์จำได้ว่าครั้งสุดท้ายที่เธอยืนอยู่ตรงหน้าผู้ชายที่อายุไล่เลี่ยกับเธอ มันนานกว่าสองปีแล้ว ในโรงงานคัดแยกขยะเบอร์เซอรัมี แต่คนที่อายุมากกว่าเธอทั้งนั้น คนที่อายุใกล้เคียงกับเธอที่สุด ก็คือ คาเวล แต่หน้าตาเพื่อนร่วมงานของเธอก็แก่ล้าหน้าอายุไปมาก ไม่เหมือนกับชายคนที่ยืนอยู่ตรงหน้า ซึ่งเธอไม่รู้หรือกว่า เขาอายุเท่าไร แต่หน้าของเขาบอกเธอว่า เขาคงอายุไม่ห่างจากเธอเท่าไร

เขามีดวงตาสีเทาที่แปลกประหลาด เส้นผมสีม่วงเข้มจนเกือบดำ ขอยไล่ระดับอย่างประณีตยาวจนถึงบั้นท้าย ซึ่งใช้ผ้าปกคลุมลายโบราณ คาดผมไว้ไม่ให้ร่วงลงมาปรกหน้าเขา ผิวขาวเหมือนคนไม่ค่อยได้ออกแดดช่างตัดกับชุดแขนยาวสีน้ำเงินอมเขียวที่เขาสวม ชายแขนเสื้อแหวก และปกคลุมด้วยด้ายทองคำ เผยให้เห็นว่าชายหนุ่มสวมเสื้อแขนยาวตัวในอีกชั้น ที่เอวคาดเข็มขัดทองคำทับกางเกงสีเทา เขายกมือห้าม

คุณป้าที่ไปแจ้งข่าวว่าเธอตื่นแล้ว ไม่ให้เดินตามเข้ามา

‘ผู้ชายอะไรใส่เสื้อผ้าอย่างกับผู้หญิง’ นั่นคือสิ่งแรกที่อเล็กซ์คิด ขณะถอยหลังเปิดทางให้ชายหนุ่มก้าวเข้ามาในห้อง

ครี๊ด! ประตูหินเลื่อนปิดเข้าหากัน ทิ้งให้สองหนุ่มสาวยืนจ้องหน้ากันอยู่ใต้โถหนึ่ง อเล็กซ์ก็โผล่ขึ้นว่า

“ขอโทษที่ทำให้กองถ่ายละครของคุณเสียหาย แต่ฉันต้องกลับบ้านแล้ว”

ชายหนุ่มยังคงนั่งมองเธอด้วยสายตาที่อยากจะเข้าใจ อเล็กซ์ประสานมือที่หน้าท้อง พยายามพูดต่อเสียงราบเรียบ

“ฉันไม่รู้ว่มาที่นี่ได้ยังไง จำได้แค่ว่าฉันตกจากบันได ซึ่งไม่น่าจะอยู่ใกล้ๆ แกวนี่ น่าจะเป็นเพื่อนร่วมงานของฉันจับฉันโยนลงน้ำเลยลอยมาติดแกวนี่มั้ง โชคดีที่คุณช่วยฉันไว้ ต้องขอบคุณอย่างมาก แต่จะดีมากๆ เลย หากคุณบอกทางกลับบ้านให้ฉัน”

ชายหนุ่มยังคงยืนนิ่งเงียบ

อเล็กซ์รู้ตัวดีว่ากำลังพูดเรื่องเงื้อมมาก แต่ก็ช่วยไม่ได้ มันเป็นเรื่องเดียวที่ผุดขึ้นมาในสมองตอนนี้นี่นา เธอเองก็ไม่คิดว่า ที่ที่ยืนอยู่ตอนนี้มีอยู่จริงในโลกอันศิวิไลซ์ที่มีถือือเป็นทุกอย่างสำหรับมนุษย์ นอกเหนือจากอาหารเหมือนกัน ที่นี่ต้องเป็นโรงถ่ายละครขนาดใหญ่มากๆ แน่เลย แบบว่าเอาเมืองทั้งเมืองมาทำเป็นโรงถ่ายละคร แม้จะคิดอย่างนั้น แต่จากองค์ประกอบอีกหลายๆ อย่างที่เห็น ก็ยังทำให้อเล็กซ์สับสนไม่คลาย แต่ความสงสัยทุกอย่างรอได้ การหาทางกลับบ้านสำคัญกว่า

เพราะไม่ว่าที่นี่จะเป็นเมืองจริงๆ หรือโรงถ่ายละครก็ไม่สำคัญ ที่แน่ๆ คือ เธอได้มาที่นี่แล้ว และการที่เธอไม่ต้องนอนหวัดตกจากการตกบันไดตั้งหลายสิบชั้นในอพาร์ทเมนต์โกโรโกโส แต่กลับมาตื่นในห้องนอนอันแสนประหลาดนี้ น่าจะมีแค่เหตุผลเดียวคือ นายแมทริวคูร์ณีของเธอ

ลากเธอไปทิ้งน้ำ แล้วเธอก็ลอยมาติดอยู่ที่นี้

‘เขาอาจคิดว่าเราตายแล้ว เพราะเลือดออกเยอะ เลย์จับโยนลงแม่น้ำข้างหลังอพาร์ตเมนต์ ไซ่ ต้องไซ่แบบนั้นแน่ๆ’

“ท่านจำไม่ได้หรือว่า มาถึงที่นี่ได้อย่างไร” ชายหนุ่มคนนั้นถามขึ้น
แวบหนึ่ง อเล็กซ์ได้ยินเขาพูดภาษาอื่น แต่แปลก สมองเธอกลับ
แปลความและเข้าใจสิ่งที่เขาพูด เด็กสาวจุนงงไปแป๊บหนึ่ง และคิดว่า
ตัวเองคิดไปเอง

‘โห ต้องเรียกว่าท่านเลยเธอ คนพวกนี้แปลกจริง’ อเล็กซ์คิดแต่
ก็ยังฉีกยิ้มให้คนประหลาด แล้วพูดต่อว่า

“ไซ่คะ ขอบคุณมากที่ช่วยฉันไว้ แต่ฉันต้องไปทำงาน แล้วก็...เอ่อ
วันนี้วันที่เท่าไรคะ ที่นี่มีโทรศัพท์ไหม ฉันจะได้โทร. ไปลงานก่อน ว่าแต่
ที่นี่...ก็โงงแล้วคะ” อเล็กซ์หันไปมองรอบห้องก็ไม่พบนาฬิกา ส่วนคนที่
เอาแต่ยืนจ้องหน้าเธอนิ่งกลับไม่พูดอะไรสักคำ

“คุณคะ คุณคะ คุณฟังฉันอยู่หรือเปล่าคะ” อเล็กซ์เรียกอีกฝ่าย

“ฟังอยู่ แต่ไม่เข้าใจว่าท่านกำลังถามหาอะไร โทรศัพท์? ลงาน?
ท่านแม่มด ท่านจำเป็นต้องลงานกับใครด้วยเงินหรือ”

อเล็กซ์ขมวดคิ้ว ‘อิตานีอยู่หลังเขาหรือไง ถึงไม่รู้จักโทรศัพท์ แล้ว
มาเรียกเราว่าแม่มดๆ อยู่ได้ เออ แปลกดี เรากลายเป็นแม่มดตั้งแต่เมื่อไร
กันละเนี่ย’

“แต่ถ้าท่านต้องการรู้เวลา เราดูเวลาได้จากนาฬิกาผล็กของตรง
นั้น”

เด็กสาวหันมองตามมือของชายประหลาด ก็พบกับสิ่งที่มีรูปร่าง
คล้ายนาฬิกาทรายสูงประมาณหนึ่งฟุต ที่กระเปาะด้านบนมีทองคำเหลว
ซึ่งหยดลงมาสู่กระเปาะล่างที่ละหยดๆ เท่ากับจังหวะการเดินของเข็ม
วินาที และมันก็แข็งตัวกลายเป็นตัวอักษรประหลาด ซึ่งแวบแรกที่อเล็กซ์

เห็น เธออ่านมันไม่ออก แต่แค่กะปริบตา เด็กสาวก็เข้าใจความหมายของตัวอักษรนั้นทันที

“บ่ายสองโมงแล้ว ตายละ นี่มันเลยเวลาเข้ากะไปแล้วนี่นา โอ๊ย เพิ่งจะโดนทัณฑ์บนมา แล้วยังไปทำงานสายอีก ต้องโดนตัดเงินเดือนแน่เลย”

“ท่านแม่มด ท่านกำลังพูดถึงอะไรอยู่” ชายหนุ่มถามย้ำ เหมือนพยายามจะทำความเข้าใจตาม เป็นเหตุให้อเล็กซ์ชะงักมือที่ขยำผมตัวเอง แล้วหันไปมองเขา พร้อมกับถามว่า

“จากที่นี่ไปราฟีนใช้เวลาเท่าไรคะ แล้วตกลงคุณมีโทรศัพท์หรือเปล่า อย่างน้อยก็น่าจะมีโทรศัพท์บ้านบ้างใช่ไหม ใช่ไหมคะ”

“ท่านหมายถึงการสื่อสารระหว่างกันใช่ไหม”

อเล็กซ์ทำสีหน้าละเหี่ยใจสุดๆ “นั่นแหละค่ะ อะไรก็ได้ที่คุณใช้ติดต่อกับคนอื่นนะ”

ชายหนุ่มแบมืออันว่างเปล่าของเขาตรงหน้าอเล็กซ์ ทันใดนั้นดวงไฟสีทองก็ปะทุขึ้นกลางฝ่ามือของเขา ทำเอาอเล็กซ์ผงะไปนิดหนึ่ง

“ท่านต้องการติดต่อกับใคร ท่านก็โยนผงสื่อสารประจำตัวของคนคนนั้นเข้าไปในดวงไฟนี้ได้เลย”

อเล็กซ์มองดวงไฟสีทอง แล้วเงยหน้าสบดวงตาสีเทาของคนที่สร้างมันขึ้นมา แล้วก็มองเปลวเพลิงนั้นอีกครั้ง ตอนนั้นสมองของอเล็กซ์ทั้งงุนงง ทั้งไม่เข้าใจ สภาพมันใกล้เคียงกับสติแตกเข้าไปทุกที สิ่งที่เกิดขึ้นตรงหน้าเธอ ไม่น่าจะเกิดขึ้นได้ในโลกก่อนหน้าที่เธอจะตกบันได แต่มันเกิดขึ้นแล้วจริงๆ

“นี่...มายากใช่ไหม”

“ไม่ใช่กล แต่เป็นวิธีสื่อสารที่ท่านต้องการ ไม่ใช่หรอ”

‘ถ้าใช่แล้วจะถามไหม’ อเล็กซ์ตะโกนตอบในใจ

หลังจากวันที่สิ้นหวังกับอนาคต อเล็กซ์บอกตัวเองเสมอว่า สิ่งรอบตัวเธอไม่มีอะไรที่เธอควบคุมได้เลย ฉะนั้นเธอจะไม่ตกใจหรือประหลาดใจกับสิ่งใดๆ ที่เกิดขึ้นอีก เพราะไม่เกินสิบชั่วโมงหลังจากสิ้นหวัง เราก็ต้องหาของกินใส่ท้องอยู่ดี แต่ใช้เปลวไฟสื่อสาร...ตามคำบอกของเจ้าชายรูปงามแต่แสนซื่อป้อตรงหน้าคนนี่ เป็นอะไรที่เหลือเชื่อเกินไป

“นี่คุณ ฉันไม่เล่นด้วยนะ ฉันขอโทรศัพท์ และไม่ต้องการดูมายากลของคุณ ฉันต้องการกลับบ้าน ไม่อย่างนั้น ฉันจะแจ้งตำรวจจับคุณ ฐานกักขังหญิงหนีเวียง ผู้ชายฐานะดีอย่างคุณคงไม่ยากเป็นชาวหน้าหนึ่งหรอก ใช่ไหม” อเล็กซ์เอ่ยเสียงแข็ง เรื่องชักจะไม่ชอบมาพากลกันไปใหญ่แล้ว คนพวกนี้อาจเป็นพวกเดียวกับแมทริว ที่ต้องการลูกแก้วสีเหลืองนั้น คนเราเวลาโลกก็น้ำมืดตามัว และทำได้ทุกอย่างแหละ

‘แล้วยังไม่มีสติ รู้จักใช้หัวคิดกันบ้างหรือไง คนคัดแยกขยะอย่างเราๆ จะไปเจออำพันมีค่าได้อย่างไร บ้าหรือเปล่า’

“ดูที่ท่านแม่หมดจะไปอยู่ที่อื่นนานเกินไป จนลืมความเป็นลิบาเนียไปจดหมดสิ้น ข้าว่าท่านจำเป็นต้องพักผ่อนต่ออีกสักหน่อย แล้วค่อยมาคุยกันเรื่อง...”

“ฉันไม่ได้เหนื่อย ต้องขอบคุณล่วงหน้า หากคุณหวังดีกับฉันจริงๆ ฉันแค่อยากทราบว่าตอนนี้ฉันอยู่ที่ไหน และจะกลับบ้านของฉันได้อย่างไร กรุณาตอบให้ตรงคำถามด้วยค่ะ”

อเล็กซ์พูดขึ้นเสียงแหลมอย่างหยุดหยิด ทำให้ทั้งห้องตกอยู่ในความเงียบ แล้วชายหนุ่มก็ค้อมศีรษะให้เธออย่างเคารพ ก่อนจะพูดว่า

“ต้องขออภัยที่ทำให้ท่านอารมณ์เสีย มีเสียงเล่าลือนานมาแล้วว่า แม่หมดแห่งพาเวนนำเจ้าอารมณ์และเอาแต่ใจ นับว่าไม่ผิด หากข้าทำให้ท่านโมโห ข้าต้องขออภัย ข้า...ลูมิเนอร์ มากัสตาร์ ไวเซอร์แห่งออเรียมาขอเป็นตัวแทนของทุกชนเผ่าแห่งลิบาเนีย ทำความเคารพท่านแม่หมดแห่ง

พาเวนน่า”

อเล็กซ์ยกมือขึ้นปิดหน้าอย่างอดกลั้น เธอโกรธ แต่มั่นน้อยกว่าความกลัว คนพวกนี้เป็นใครไม่รู้ แต่ทำไมถึงได้เรียกเธอว่า แม่มดแห่งพาเวนน่า และทำไมต้องทำความเคารพเธอด้วย ที่สำคัญทำไมเธอถึงได้เข้าใจภาษาประหลาดที่พวกเขาใช้สื่อสารกัน ทั้งคำพูดที่ได้ยินและตัวอักษรที่เห็น เสียงหูดสัญญาณเตือนภัยที่ดังเสียงดู่ในความทรงจำสุดท้ายก่อนจะหมดสติ และดวงตาสีเทาของผู้ชายคนนี้ เกี่ยวข้องกับสิ่งที่เธอเป็นอยู่ไหมนะ

“ท่านแม่มด...”

“ฉันชื่ออเล็กซ์ อเล็กซานไดร์ วิล ฉัน...ไม่ใช่แม่มด” อเล็กซ์ขัดขึ้น ก่อนชายหนุ่มจะพูดจบประโยค ขณะลัดมือที่ปิดหน้าลง แล้วสบตาชายหนุ่ม

“แล้วคุณ เอ่อ คุณมากี่สตาร์ คุณบอกว่าที่นี่คือ ลิบาเนีย มันอยู่ที่ไหนในโลกะ ห่างจากเมืองราฟีนที่ฉันอยู่มากไหม ตกลงคุณจับตัวฉันมาที่นี่ทำไม”

สองหนุ่มสาวสบตากันนิ่งนาน แล้วลูมิแนร์ก็เอ่ยขึ้นก่อน

“ในลิบาเนีย มีนครหลวงหกแห่ง ออเรียมา อาเจนตาร์ เฟอราเมน คาเพนเทีย เดียแมนก้า แอมมอริน แม้แต่ละเมืองจะมีเมืองเล็กๆ เป็นเมืองลูกที่ขึ้นตรงอีกหลายร้อย หรือจะนึกย้อนไปในประวัติศาสตร์ที่ข้าเคยเรียนมา ก็ไม่มีเมืองที่ชื่อราฟีนเลย ต้องขออภัยด้วย หากข้าจำคลาดเคลื่อนไป”

อเล็กซ์มองชายหนุ่มตาค้าง ขณะที่ชายหนุ่มผู้ชื่อ ‘ลูมิแนร์’ เอ่ยต่อว่า

“ท่านยังต้องการติดต่อกับใครอีกหรือเปล่า”

อเล็กซ์ถอยหลังไปนั่งบนขอบเตียง ลูมิแนร์มองตามท่าทาง

ประหลาดของอเล็กซ์ไปอย่างสนใจ

“วันนี้วันที่เท่าไรคะ” อเล็กซ์ถาม ขณะหันศอกกับเข้าพลางขำๆ
ผมตัวเอง เหมือนต้องการตอกย้ำว่า เธอไม่ได้ฝันไปใช่ไหม นครหลวงทั้งหก
อะไร เธอไม่เคยได้ยิน แล้วยังคำเรียกหาประหลาดๆ ของคนตรงหน้าอีก

“วันที่ 3 เดือน 2 ปีเพียริคอรันที่ 2361”

“กุมภาพันธ์? จะเป็นอย่างนั้นได้อย่างไร เมื่อวานยังเป็นวันที่ 1
สิงหาคม ค.ศ. 2014 อยู่เลย นี่มันเรื่องบ้าอะไรเนี่ย พวกคุณซ่อนกล้องอยู่
ใช่ไหม เป็นรายการแอบถ่ายของช่องทีวีหรือเปล่า บอกมาเดี๋ยวนี้นะ”
อเล็กซ์โพล่งถามพร้อมกับพุ่งไปหาชายหนุ่ม แล้วเริ่มลูบมือสำรวจไปตาม
เอวและรอบตัวเขา เพื่อค้นหาไมค์ล่อยและกล้องรับสัญญาณ

“ท่าน! ทำอะไรนะ” ชายหนุ่มรีบคว้ามือเด็กสาวที่ทำตัวประหลาด
ขึ้นทุกทีไว้ จนอเล็กซ์ชะงักไป

“ไม่มี” อเล็กซ์พิมพ์

“ไม่มีอะไร”

“ไมค์ กล้องรับสัญญาณ ไม่มีสักอย่าง แล้วที่น้ำมันที่ไหนล่ะ ยังอยู่
ในประเทศอังกฤษหรือเปล่า ถ้าไม่อยู่ ทำไมคุณถึงพูดกับฉันรู้เรื่อง
ทำไม...”

ดวงตาสีเทาของชายหนุ่มนิ่งสบกับดวงตาสีฟ้าเข้มของเด็กสาวที่
ตื่นตระหนกอยู่ในสภาวะสติแตกเต็มขั้น ก่อนจะจับข้อมือเด็กสาวข้างที่
สวมกำไลอำพันสีเหลืองชูขึ้น แล้วถามว่า

“ถ้าอย่างนั้น เจ้าก็ไม่ใช่แม่ मदแห่งพาเวนน่า แล้วเจ้าได้สิ่งนี้มา
จากไหน”

ท่าทีของชายหนุ่มที่เปลี่ยนเป็นแข็งกร้าวและเย็นชาขึ้นฉับพลัน
ทำให้อเล็กซ์ต้องตั้งสติ เธอจึงมองกำไลสีเหลืองที่ข้อมือ แล้วตอบว่า

“มันอยู่ในขวดนม”

“ชาวคนม?”

อเล็กซ์พยักหน้า “ใช่ เพื่อนร่วมงานของฉันเก็บมันได้ และฉันได้มันมาโดยบังเอิญ แต่มีคนอื่นอยากได้มันมาก พวกเราเลยทะเลาะกันระหว่างยื้อแย่งกันอยู่ฉันก็ตกบันได แล้ว แล้ว แล้ว...”

“ช่วยตั้งสติเล่าดีๆ ลึกหน่อยได้ไหม แล้วก็ออกไปหาๆ ข้าเสียที่” ชายหนุ่มพูดเตือนกึ่งตำหนิ พยายามปลอบโยนมือเล็กซึ่งลงข้างตัว รวากับจับของร้อน เป็นผลให้เด็กสาวเซล้มลงป็นงบนขอบเตียงเหมือนเดิม

เด็กสาวเงยหน้ามองชายหนุ่มตาค้าง ก่อนจะแหวกกลับบ้างว่า

“คนที่จับมือฉันไว้มันคุณนะ ตกลงที่นั่นที่ไหนละ แล้วเอาฉันมาซึ่งไว้ทำไม”

ไวเซอร์แห่งออเรียมาถึงกับเลิกคิ้วมองผู้หญิงแปลกหน้าอย่างประหลาดใจ ในนครหลวงแห่งนี้ คนที่คิดกล้าขึ้นเสียงกับเขามีแต่ท่านแม่ซึ่งเป็นมารดาแห่งนครหลวงนี้เท่านั้น แล้วผู้หญิงคนนี้เป็นใครถึงกล้ามาขึ้นเสียงใส่เขา

“ข้าไม่ได้ขัง และข้าก็ได้พาเจ้ามา เจ้าต่างหากที่มาโผล่ในตาน้ำศักดิ์สิทธิ์ของออเรียมา ถมยงกำอำพันแห่งพาเวนไว้ในมือ ทุกคนคิดว่าเจ้าคือ แม่มดแห่งพาเวนน่า แต่ในเมื่อเจ้าบอกว่าเจ้าไม่ใช่ การที่เจ้ามีมันอยู่ในมือแสดงว่าแม่มดแห่งพาเวนน่าส่งเจ้ามา ท่านผู้นั้นต้องการเล่นสนุกอะไรอีก บอกข้ามาเดี๋ยวนี้”

อเล็กซ์ผุดลุกขึ้น ถลึงตาใส่ชายหนุ่ม แล้วได้กลับเสียงแข็งไม่แพ้กัน

“ไม่รู้! ฉันไม่รู้จักยายแม่มดอะไรนั่น และไม่ได้เป็นแม่มดด้วย คุณนั่นแหละที่ต้องบอกฉัน ปลอบฉันกลับบ้านเดี๋ยวนี้ละ”

การเผชิญหน้าฉุนชกกับการทะเลาะเบาะแว้งอย่างตึงเครียดแบบนี้ ไม่ใช่สิ่งที่ลูมิเนอร์ต้องการ

“ตกลง เจ้าไม่ใช่แม่มด”

“ไม่ใช่” อเล็กซ์สวนกลับทันควัน

“และไม่รู้จักแม่มดแห่งพาเวนน่าด้วย” ชายหนุ่มถามเสียงขมขื่นต่อ

“ไม่เคยเห็นหน้า ไม่เคยคุยด้วย สรุปลันไม่รู้จักเขา” อเล็กซ์ตอบเสียงเร็วและเร็ว พลังกอดอกด้วยท่าทางขึงขัง

ชายหนุ่มขมวดคิ้วสงสัยกับคำขยายความมากมาย ซึ่งไม่จำเป็นเลยของเด็กสาวแปลกหน้า

“แล้วอำพันนั้นล่ะ”

อเล็กซ์เขย่ากำไลที่ข้อมือตัวเอง แล้วตอบว่า “ทำไมทั้งคุณและเพื่อนร่วมงานของคุณถึงเรียกมันว่า ‘อำพัน’ นี่เนี่ยก็แค่แก้ว หรือไม่อาจเป็นพลาสติกที่เขานิยมเอามาทำกำไลกันทั่วไป อำพันที่ไหนจะมาอยู่ในกองขยะได้ โง่หรือเปล่า”

ลูมิแนร์สูดหายใจลึก ดวงตาสีเทาของเขาจับจ้องที่กำไลนั้น แล้วแปะมือยื่นมาตรงหน้าอเล็กซ์

“จั่นถอดมันออกมา”

อเล็กซ์มองกำไลที่ข้อมือขวา พลังยกมือซ้ายไปแตะกำไลเพื่อจะดึงมันออก แค่ว่าเธอแตะมัน เจ้ากำไลนั้นก็หลุดจากรัดข้อมือแน่นจนดึงไม่ออก อเล็กซ์มองการเปลี่ยนแปลงของมันอย่างตื่นตะลึง

“นอกจากมีคนสร้างไฟผุดขึ้นกลางฝ่ามือได้ แล้วยังมีกำไลหลุดตัวเองได้อีก” เด็กสาวคิดอย่างหัวงันวิตก แต่ก็ยังใจกล้าเหลือบมองคนที่แบมือรอรับกำไลจากเธออยู่ แล้วส่งยิ้มแห้งๆ กับคำพูดกู่สถาณการณืไปว่า

“มีสบู่มากไหมล่ะ ดูเหมือนมันจะคับนะ”

ลูมิแนร์ลดมือลง พลังจ้องหน้าอเล็กซ์นิ่ง ก่อนจะหมุนตัวเดินไปที่ประตู

“เดี๋ยวกๆ เดี๋ยวลี จะไปไหนนะ คุณจะพาฉันกลับบ้านหรือเปล่า” อเล็กซ์ละล้าละลัก พลังวิ่งมารั้งแขนชายหนุ่มไว้อย่างใจเสีย แล้วก็ยิ่ง

ใจเสียมากขึ้น เมื่อชายหนุ่มสะบัดแขนจากการเกาะกุมของเธอ พลังส่ง
สายตาดำหนึมาให้

“ข้าไม่รู้เจ้าเป็นใคร แล้วทำไมอำพันแห่งพาเวนถึงมาอยู่กับเจ้า
แต่ในเมื่อเจ้าไม่ใช่ทานแม่มด เจ้าคงเตรียมใจเอาไว้แล้วสินะ”

“เตรียมใจเรื่องอะไร”

ลูมิเนอร์ไม่ตอบ เขาหมุนตัวเดินไปกดปุ่มเปิดประตูออก หลังประตู
มีชายชราที่แต่งกายคล้ายกับลูมิเนอร์เพียงแต่เสื้อของเขาปักลวดลายที่ไม่
ซับซ้อนเท่า เขาค้อมตัวลงถามว่า

“ท่านไวเซอร์? ท่านแม่มดต้องการสิ่งใดเพิ่มเติมหรือครับ”

“ท่านแม่มดไม่ได้ต้องการอะไรเพิ่มเติม และผู้หญิงคนนี้ก็ไม่ใช่คน
ที่เราคิดว่าเป็น”

“แต่อำพัน...” ชายชราชะงักคำพูดไปกลางคัน เมื่อลูมิเนอร์ส่ง
สายตาปราม แล้วสั่งการว่า

“เมื่อนางไม่ใช่คนที่เราคิดว่าเป็น ก็ส่งนางไปรับโทษตามขั้นตอน”

“โทษอะไร” อเล็กซ์ถามเสียงหลงอย่างตกใจ

ลูมิเนอร์ตัวดีสายตาดูเข้มไปมองคนที่กล้าพูดแทรกเขาขึ้นมา อเล็กซ์
เห็นแวบหนึ่งก็นึกสยอง จึงได้แต่เฝ้าปากนิ่ง ฟังลูมิเนอร์สั่งงานชายชราต่อ

“จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่า นางมาทำอะไรที่อื้อเรียมมา และได้อำพัน
นั้นมายังไง เราต้องจับตาดูนางอย่างใกล้ชิด”

ชายชราก็มืดศีรษะรับคำสั่ง เมื่อเขาสะบัดมือเล็กน้อย ตรวนสีทอง
ก็พุ่งเข้ามารัดข้อมือและข้อเท้าของอเล็กซ์ แม้ว่าจะไม่มีโซ่ระโยงระยาง
ระหว่างตรวนทั้งสี่อันเหมือนในภาพยนตร์ แต่มันก็มากพอที่จะทำให้
เด็กสาวตกใจสุดขีด ตั้งใจจะอ้าปากร้อง แต่ชายหนุ่มเอ่ยเสียงเยียบเย็น
ขึ้นว่า

“หากเจ้าพูดอะไรเกี่ยวกับการมาที่นี่ของเจ้าแม่แต่คำเดียว ตรวน

“นี่จะไม่ได้แค่มัดมือและเท้าของเจ้า แต่จะรัดปากเจ้าด้วย”

เด็กสาวเฝ้าปากแน่น ใช้ดวงตาสีฟ้าสดจ้องมองชายหนุ่มอย่างหวาดกลัว อะไรวางอย่างในตัวผู้ชายคนนี้ทำให้เธอกลัว และการติดอึดในสถานการณ์ที่ตัวเองตกเป็นรองอย่างนี้ ก็ไม่ใช่เรื่องฉลาดเลย

“ข้าจะส่งนางไปที่วิหารพาเวนมีล่า คนจะได้ไม่สงสัย” ชายชราเอ่ย

“ดี แล้วกำชับกาเนียด้วยว่า อย่าได้พูดเรื่องนางกับใครล่ะ”

“แล้วจะทำยังงัยกับข่าวลือเรื่องการกลับมาของแม่มดแห่งพาเวนน่าล่ะครับ” ชายชราถามต่อ

ลูมิแนร์หันมามองอเล็กซ์แวบหนึ่ง แล้วตอบก่อนจะเดินจากไปว่า

“จัดการไปที่ละอย่างเถอะ ตอนนี้ทุกอย่างดูจะสับสนวุ่นวายไปหมด”

อเล็กซ์มองตามแผ่นหลังของชายหนุ่มที่เดินจากไปแล้ว แต่เธอยังกลัวไม่หาย ถึงผู้ชายคนนี้จะดูเป็นคนสองบุคลิกไปสักหน่อย แต่เขาก็ไม่น่าใช่ผู้ชายที่ชอบทำร้ายผู้หญิง แต่ที่เขาสั่งชายชราอีกคนให้พาเธอไปที่ไหนก็ไม่รู้ นั่นแหละที่น่ากลัวกว่า

“ตามข้ามา” ชายชราพูด แล้วเดินนำไป

“ไม่”

อเล็กซ์ต่อต้านทันที แต่เท้าของเธอกลับขยับเดินตามชายชราไปอย่างว่าง่าย ทั้งที่เธอไม่ได้คิดจะเดิน เด็กสาวพยายามฝืนทำไม่ให้อ้าปากอย่างสุดฤทธิ์ แต่เจ้าตรวนสีทองที่รัดข้อเท้าของเธอไว้นั้นแหละที่บังคับให้เธอเดินตามชายชราไป อเล็กซ์พยายามขัดขึ้นอย่างถึงที่สุด จนไม่รู้จะขัดขึ้นอย่างไรได้อีก เมื่อเห็นว่าไม่มีประโยชน์ที่จะขัดขึ้น เด็กสาวจึงได้แต่เดินคอดกตามชายชราไปเสียบๆ อย่างหมดอาลัยตายอยาก

สิบหกปีกับการเป็นเด็กกำพร้า อเล็กซ์ยังไม่เคยรู้สึกกลัว เพราะเธอรู้ว่าอนาคตของเธอจะเดินไปในทิศทางใด แม้จะไม่ใช้เส้นทางอนาคต

อย่างที่เธอคาดหวังก็ตาม แต่ก็ยังเป็นอนาคตที่เธอมีสิทธิ์เลือกเอง แต่ที่เธอถูกล่ามตรวนและบังคับให้เดินไปท่ามกลางสิ่งประหลาดที่ไม่เคยพบพาน มันทำให้เธอเลิกรู้สึกกลัวเป็นครั้งแรก

‘ฉันไม่ใช่ แฮร์รี พอตเตอร์ นะจะได้ดีใจเวลาที่มีคนมาบอกว่าคุณคือพอมด แล้วได้เดินทางไปเรียนที่ฮอกวอตส์’

อเล็กซ์อยากหลอกตัวเองเหมือนกัน ว่านี่คือความฝัน แต่เจ้าตรวนที่บังคับให้เธอเดินไปข้างหน้าอยู่ขณะนี้ได้ยืนยันว่า เธอได้พลัดเข้ามาอยู่ในโลกที่ไม่น่าจะมีอยู่จริงนั้นเสียแล้ว โดยไม่ต้องรอให้ใครมาบอกเธอซ้ำอีก

และสิ่งที่น่ากลัวที่สุด ก็คือเธอไม่รู้ว่ เธอมาที่แห่งนี้ทำไม ใครส่งเธอมา และเขาหรือเธอคนนั้น...ทำอย่างนั้นทำไม

ดวงตาสีฟ้าเข้มของเด็กสาวจับจ้องกำไลอำพันแห่งพาเวน ตามคำกล่าวอ้างของทุกคนที่เห็นมัน ถ้าเธอไม่หลอกตัวเอง เธอก็พอรู้ว่า ลูกแก้วอำพันลูกนั้นได้แปรสภาพไปเป็นกำไลวงนี้ แม้ภาพตอนนั้นจะเลือนรางในความทรงจำเต็มทนก็เถอะ เพราะเธอรู้สึกได้ถึงความร้อนที่เกิดขึ้นตอนมันกำลังแปรสภาพได้ดี และยังตอนที่มันหดตัวรัดข้อมือเธอแน่นมากขึ้นเมื่อเธอพยายามจะเอามันออกอีกทีละ แต่พอเธอไม่ตะต้องมัน กำไลก็ขยายตัวกลับเป็นขนาดเดิม

‘แม่มดแห่งพาเวนน่า ลิบาเนีย ไวเซอร์แห่งออเรียมา ดวงไฟสีทองกับกำไลที่ยืดขยายและหดตัวเองได้ นี่เรา...ไม่ได้ฝันอยู่ใช่ไหม’

4

พาเวนมีล่า

ทางเดินภายในอาคารทอดยาวไปเหมือนไม่มีที่สิ้นสุด อเล็กซ์เดินตามชายชราพลางมองรอบด้าน ก็ยิ่งประหลาดใจเพราะสิ่งแวดล้อมตลอดสองฟากทางเดินที่เห็นแตกต่างกับเมืองราฟีนที่เธอเคยอยู่อย่างสิ้นเชิง สิ่งก่อสร้างเดี่ยวที่เธอรู้จักซึ่งเข้าข่ายคล้ายกันอยู่บ้าง เพราะสร้างจากหินก้อนใหญ่ที่เอามาเรียงต่อๆ กัน คือ โบสถ์ราฟีนซึ่งมีอายุพันกว่าปี สร้างขึ้นด้วยวิทยาการสมัยอารยธรรมโบราณ แต่ในที่ที่เธอจากมา อเล็กซ์ก็ไม่เคยเห็นโบสถ์ที่ใหญ่เท่ากับสถานที่ที่เธอเดินอยู่

‘เราไม่ได้ฝันไปแน่ๆ สิ่งก่อสร้างตรงหน้ามีอยู่จริง’ อเล็กซ์ย้ำกับตัวเองเป็นรอบที่เท่าไรของชั่วโมงนี้ก็ไม่รู้

“เอ่อ...เราจะไปที่ไหนหระคะ” อเล็กซ์ทำลายความเงียบ หลังจากห่อเหี่ยวกับชะตากรรมตัวเองมาสักระยะหนึ่ง

ชายชราหันมามองเธอแล้วตอบเสียงเรียบว่า “พาเวนมีล่า ที่ที่

พวกเราพบเจ้า”

“อ้อ เอ่อ หนู...เอ่อ ฉันชื่ออเล็กซ์ คุณล่ะชื่ออะไร”

‘ต่อให้ไม่รู้ว่่าที่นี้คือที่ไหน ก็ต้องรู้จักชื่อคนไว้ก่อนแหละ ต้องอยู่ที่นี่ไปอีกราวห้าปีก็ไม่ว่่า รู้จักกันไว้ก็ไม่เสียหลาย’ อเล็กซ์คิด เธอเป็นเด็กกำพร้าจึงต้องพบปะและทำความรู้จักเพื่อนใหม่เสมอๆ แม้บางครั้งจะอยู่ด้วยกันไม่นาน แต่สำหรับอเล็กซ์ มันก็ดีกว่าจากกันไปโดยไม่รู้เลยว่า เคยพบใครที่ไหนบ้าง

“อัลแตร์ ไม่ควรตำรา้ ข้าเป็นพาที่เน่ของท่านไวเซอร์”

อเล็กซ์ขมวดคิ้ว “ฉันได้ยินคำว่่า ‘ไวเซอร์’ มาสองครั้งแล้ว เขาคือใครจ้ะเน่หรอ”

อัลแตร์ชะงักท่า แล้วหันมาเผชิญหน้ากับอเล็กซ์ พลังหรีตามองเด็กสาวอย่างสงสัย

“ข้าเข้าใจจะ ทำไมท่านไวเซอร์ถึงว่่าเจ้าไมใช่ท่านแม่มด หากเป็นแม่มดแห่งพาเวนน่า ผู้รวบรวมทุกคนเผ่าในโลกแห่งลิบาเนียให้เป็นปึกแผ่น ย่อมไม่ถามคำถามเช่นนี้ เจ้าเป็นใครกันแน่ และทำไมถึงได้ครอบครองอำพันแห่งพาเวน”

อเล็กซ์อ้าปากค้างไปชั่วขณะหนึ่งแล้วหุบปาก เธอทำท่าจะตอบแต่ไม่ว่่าจะตอบอย่างไร แล้วมองอัลแตร์ที่ถอนหายใจยาวและพึมพำว่่า

“บางทีอาจมีอะไรผิดพลาด ท่านแม่มดต้องมีเหตุผลที่ส่งคนคนนี้มาในเวลาเช่นนี้”

“เอ่อ ตกลง...ไวเซอร์คืออะไรหรอคะ”

อัลแตร์ตัวสลายตามาสบาอเล็กซ์ ที่ผละถอยห่างอย่างกล้าๆ กลัวๆ เพราะคิดว่าถามอะไรผิดไปหรือเปล่า

“เจ้าพบท่านแล้ว ท่านลูมิแนร์ มากัสตาร้ ท่านเป็นไวเซอร์แห่งออเรียมา”

“ไอ้คนสองบุคลิกนั้นนะนะ อ้อ เขาแนะนำตัวเองเหมือน...กัน”
อเล็กซ์ชะงักคำพูด และรีบกำหน้าหลบตาอย่างกลัวๆ เมื่ออัลแตร์ถลึงตาวาวโรจน์ใส่เมื่อได้ยินฉายานายเหนือหัวที่เธอตั้งให้ ซึ่งนับเป็นฉายาแรกของคนโลกใหม่อันแสนประหลาดนี้

“เอ่อ...ฉันหมายถึงผู้ชายคนนั้นใช่ไหมคะ”

“ใช่ และกรุณาให้เกียรติท่านไวเซอร์ด้วย ณ เวลานี้ ท่านคือผู้มีอำนาจสูงสุดในอเรียมา หากเจ้าไม่ให้ความเคารพ โทษของเจ้าจะไม่ใช่แค่ไปเป็นทาสหญิงในพาเวนมีล่า แต่จะโดนประหารชีวิต”

มือของอเล็กซ์เย็นเฉียบอย่างจับปล้น

“ประหารชีวิต! แค่ว่าไม่ถูกหุ้ไม่กี่คำเนี่ยนะ นี่มันโลกแบบไหนกัน”
อเล็กซ์โพล่ง ก่อนจะรีบยกมือปิดปากตัวเอง

“เจ้าบอกว่าเจ้าชื่ออะไรนะ” อัลแตร์ถามเสียงเย็น

อเล็กซ์ลดมือที่ปิดปากลง “อเล็กซ์ค่ะ อเล็กซานโดรท์ วิส”

“ดี ข้าจะจำไว้” อัลแตร์พูดจบก็หมุนตัวไปเดินต่อ

คราวนี้อเล็กซ์ไม่ต้องรอให้ตรวนลากเท้าเธอให้เดินไปข้างหน้าอีก เด็กสาวแทบจะวิ่งตามชายชราไปก็ว่าได้ เพื่อถามต่อว่า

“ทำไมต้องจำคะ”

“พาทีเน่มีหน้าที่ดูแล รวมทั้งป้องกันสิ่งที่จะทำให้ท่านไวเซอร์เดือดร้อน นับจากนี้ ข้าจะเพิ่มชื่อของเจ้าลงไปในเรื่องที่ควรระวังด้วยทำงานของเจ้าให้ดีล่ะ เพราะข้าจับตามองเจ้าอยู่”

อเล็กซ์ย่นจมูกใส่หลังชายชราที่ดูเจ้ากี้เจ้าการขึ้นมาทันที

“งานที่ข้าต้องทำอะไรบ้างเหรอคะ มีเงินเดือนให้หรือเปล่า การที่พวกคุณจับฉันมาที่นี่ ทำให้ฉันสูญเสียรายได้นะ อีกทั้งเดือนฉันก็จะสร้างบ้านที่เมืองแนสจิก้าเสร็จแล้ว ฉันต้องใช้เงินเยอะคุณรู้ไหม”

“ทาสจะไม่ได้รับค่าตอบแทนเป็นเงินหรือทอง สิ่งที่คุณเจ้าจะได้

คือ อาหาร เครื่องดื่ม และผ้าที่ใช้ตัดเป็นเครื่องนุ่งห่มเท่านั้น อ้อ เสื้อผ้าที่เข้าใส่ก็ควรถอดคืนเสียด้วย เมื่อไปถึงพาเวนมีล่าเจ้าต้องใส่ชุดเหมือนกับพวกทาสทุกคน”

อเล็กซ์ก็มองเสื้อผ้าวางเอง “แม้แต่เสื้อผาก็ต้องแบ่งชั้นชั้นด้วยเหวอเนี่ย เหลือเชื่อเลย”

อัลแตร์เหลือบมองเด็กสาวที่เดินไปบนไป พลังสายหน้าน้อยๆ สำหรับเขา ผู้ครอบครองอำพันแห่งพาเวนคนนี้มีแต่ความแปลกประหลาดพูดไม่คิด ไม่รู้เรื่องราวอะไรเลย และยังลามปามเบื่องสูง ไม่มีอะไรในตัวผู้หญิงคนนี้จะทำให้เขานึกภาพแม่มดผู้ยิ่งใหญ่ของลิบาเนียได้เลย

“แล้วที่ที่เจ้าจากมาเล่า เป็นอย่างไร”

อเล็กซ์ยกมือป้องแสงแดดจ้า เมื่อทั้งคู่เดินออกมานอกอาคารแล้วเดินไปตามทางเดินหินกรวด รอบด้านมีผู้คนมากมาย ผู้ชายแต่งกายด้วยชุดคล้ายๆ กับอัลแตร์ แตกต่างกันที่สีสันทันและลวดลายของผ้า อเล็กซ์สังเกตเห็นว่า สายคาดผมของพวกเขามีลวดลายคล้ายกัน

ผู้ชายเหล่านั้นกำลังเคลื่อนย้ายหินก้อนใหญ่ โดยให้คนสี่คนยืนประจำเป็นสี่มุมรอบหิน และซึ่งเชือกเป็นรูปสี่เหลี่ยมเหมือนดื่กรอบรอบมัน พลังลากก้อนหินให้เคลื่อนไปตามทาง อเล็กซ์อัศจรรย์ใจยิ่งขึ้น เมื่อเห็นว่าเชือกนั้นไม่ได้ตะโดนหินสักนิด แต่หินก้อนใหญ่กลับลอยเหนือพื้นประมาณฟุตกว่าๆ แล้วเคลื่อนตัวตามชายทั้งสี่คนไปตามทางเดินอย่างง่ายดาย และไม่น่าเป็นไปได้

“พวกเขากำลังอะไรเหวอคะ”

“ท่านไวเซอร์จะขึ้นเป็นผู้นำของชนเผ่าในอีกไม่กี่ปีนี้ เพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง ท่านไวเซอร์จึงอยากสร้างวิหารแห่งการเรียนรู้ให้ชาวเมือง หากมีสิ่งนี้ แม้แต่เด็กเล็กๆ ในเมืองลูกทั้งหลายที่ขึ้นตรงต่อออเรียมา ก็จะได้ได้รับการศึกษาที่ดี และนำไปพัฒนาบ้านเมืองของพวกเขาต่อไปได้

โดยไม่ต้องคอยหวังพึ่งแต่ความช่วยเหลือจากออเรียมาอย่างเดียวนึก”

“ฉันไม่ได้ถามเรื่องนั้นค่ะ ฉันถามว่าทำไมพวกเขาถึงทำให้หिनลอยได้ต่างหาก ตั้งแต่ไวเซอร์ของคุณจุดไฟบนฝ่ามือต่อหน้าฉัน แล้วบอกว่าให้โยนสารอะไรลงไปเพื่อติดต่อสื่อสาร หรือแม้แต่เจ้าตรวนนี้อีก คนในบ้านเมืองคุณนี่ชอบเล่นกลกันทุกคนเลยหรือคะ หรือมีระบบไมโครชิปและนาโนเทคโนโลยี มาช่วยสร้างเครื่องมืออัจฉริยะ แต่เอ ทำไมฉันไม่เคยได้ยินข่าวเรื่องนี้เลยละ...เอ่อ ฉันพูดอะไรผิดหรือ” อเล็กซ์พาลามเสียยาวเหยียดแล้วเพิ่งรู้สึกว่ามีฝ่ายมองเธอแปลกๆ จึงหันมาถามอย่างไม่แน่ใจ ขณะที่ทั้งคู่เดินมาหยุดที่สะพานหินข้ามแม่น้ำที่ไหลไปยังมหาปราสาทที่เธอเดินห่างออกมา

“โอ วิหารอะไรเนี่ย ทำไมถึงใหญ่ขนาดนี้ แล้วทำไมแม่น้ำถึงไหลเข้าไปใต้มหาปราสาทได้ อ๊ะ มีเรือลอยผ่านแม่น้ำนี้ด้วยหรือ แล้ว...”

“อเล็กซ์”

“คะ?” อเล็กซ์หันมาหาคนเรียก แล้วเอียงหน้ามองชายชราอย่างงุนงง

“เจ้ามาจากที่ไหนกันแน่ ทำไมถึงถามแต่อะไรแปลกๆ รวากับเจ้าไม่เคยอยู่ในโลกนี้มาก่อน”

อเล็กซ์นิ่งมองอัลแตร์สัปดาห์แล้วหันไปมองรอบตัว ทางซ้ายมือของเธอเป็นเมืองที่มีบ้านเรือนหลายร้อยหลังคาเรือนสร้างด้วยหิน ฉาบผนังด้วยปูนสีเหลืองไขไก่อัดกับหลังคาสีแดง และตั้งเรียงรายเลียบแม่น้ำ มีภูเขาตั้งอยู่เบื้องหลัง ส่วนด้านขวามือเป็นที่ตั้งของมหาวิหารในความคิดของเธอ แต่พวกเขาเรียกมันว่า ‘ปราสาท’ อันใหญ่โต ทั้งหมดตั้งอยู่บนผืนหญ้าสีเขียวสดที่เธอไม่เคยเห็น ภายใต้ท้องฟ้าสีฟ้าสดที่หาได้ยากยิ่งในเมืองอุตสาหกรรมอย่างราฟีน

สายลมอ่อนๆ พัดเอากลิ่นหอมของหญ้าและดอกไม้มากระทบจมูก

ของอเล็กซ์ เสียงน้ำไหลที่เด็กสาวไม่ได้ยินมานาน รวมถึงทุกสิ่งทุกอย่างที่เกิดขึ้นนับแต่เธอลืมตาตื่นในโลกที่ไม่น่าจะมีอยู่จริงแห่งนี้ ทำให้อเล็กซ์ตอบชายชราว่า

“ฉันไม่รู้เหมือนกันว่าที่นี่คือที่ไหน ฉันไม่เคยรู้จักลิบาเนียของพวกคุณ สิ่งเดียวที่ฉันรู้จักคือ ที่นี้ไม่ใช่บ้านของฉัน และฉันยังหาทางกลับบ้านไม่ได้ ในเมื่อฉันยังกลับบ้านไม่ได้ จึงจำเป็นต้องรู้ว่า ที่ที่ฉันยืนอยู่เป็นยังไง นั่นดูเป็นแผนการที่ดีที่สุด ว่าไหมคะ”

อัลแตร์มองเด็กสาวที่ดูเหมือนจะซีบะไรววายและไร้สติอย่างสิ้นเชิง เธอไม่รู้หรือว่า เด็กคนนี้ได้อำพันแห่งพาเวนมาได้อย่างไร แต่สิ่งที่เขาเห็นและรับรู้คือ เธอดูแตกต่างไม่น้อยที่มาปรากฏตัวขึ้นที่นี่ แต่ไม่นานก็ควบคุมและจัดการกับอารมณ์นั้นได้ดีกว่าเด็กสาวรุ่นราวคราวเดียวกัน อย่างน้อย เธอก็ไม่โวยวายมากนักที่ถูกมัดมือมัดเท้าให้มาทำงานเป็นทาส นั่นทำให้อัลแตร์นึกงงใจ

“บางทีแม่ मदแห่งพาเวนน่าจะส่งเด็กสาวคนนี้มาด้วยเหตุผลสำคัญที่เราคาดไม่ถึงก็ได้”

“เจ้าไม่กลัวหรือที่ต้องมาอยู่ในที่ที่เจ้าไม่รู้จัก”

อเล็กซ์ยิ้ม แม้ไม่ใช่รอยยิ้มที่น่ายินดีนัก แต่ก็เป็รอยยิ้มของคนที่เข้าใจความกลัวดียิ่งกว่าใคร แล้วตอบว่า

“สิ่งที่น่ากลัวที่สุดคือความอดอยาก แต่คุณบอกเองนี่ ถ้าทำงานจะได้อาหาร เครื่องดื่ม และเสื้อผ้าเป็นสิ่งที่ตอบแทน ก็ไฉนจะ ใช้แก๊ซัดในการดำรงชีวิตชั่วคราวนี้ไปก่อน ว่าแต่ ที่นี่มีประกันสุขภาพให้ด้วยหรือเปล่าละ ฟังดูแล้ว ทาสน่าจะทำงานหนักเอการอยู่”

อัลแตร์ยิ้มกับการปลงได้ แต่ก็ไม่ทิ้งสิทธิ์ของอเล็กซ์ ไม่ว่าเด็กสาวคนนี้จะเป็คนอย่างไร พาทีเน่ผู้ดูแลทุกเรื่องราวก็เ็นดูเธอขึ้นมามีอย่างประหลาด เหมือนเธอเป็นหลานสาว เขาไม่มีหลาน เพราะเสียภรรยา

ลูกไปเมื่อหลายสิบปีก่อน และด้วยนิสัยของเขาแล้ว ถือเป็นเรื่องแปลกอย่างยิ่งที่เขาเอ็นดูเด็กสาวที่เพิ่งเจอหน้ากันหมาดๆ

“ทาสผู้หญิงที่พาเวนมี้ล่าทำงานไม่หนักหรอก พวกเธอแค่ต้องเฝ้าดูแลรักษาบ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งการทำงานนั้นถือเป็นการถวายเป็นสักการะอย่างหนึ่ง คนที่ทำงานหนักคือ ทาสผู้ชายที่ดูแลและควบคุมการหมุนของกังหัน แป้งที่ใช้ทำขนมปังมาจากที่นั่น รวมไปถึงแรงงานกลที่ใช้เวทมนตร์ไม่ได้ทุกอย่างก็เกิดจากที่นั่นเช่นกัน”

“แรงงานกลทุกอย่างที่ไม่ใช่เวทมนตร์ คุณกำลังพูดถึงคาถาและพลังเหนือมนุษย์หรือคะ”

อัลแตร์ขมวดคิ้วกับคำศัพท์แปลกใหม่ของเด็กสาว อเล็กซ์เลยสะบัดมือด้วยลีลาของแม่มดที่เห็นในการ์ตูน พลางอธิบายไปด้วยว่า

“ฉันหมายถึง เพียง! แล้วดอกไม้ก็บานนะ อย่างนั้นหรือเปล่า”

อัลแตร์พยักหน้า “มีคนทำอย่างนั้นได้ แต่ไม่ทุกคน ประชากรที่มีเวทมนตร์ในลิบาเนียมีน้อยกว่าคนที่ไม่มี ชนเผ่าที่มีพลังเวทมนตร์มาแต่กำเนิดคือชนเผ่าแอมมอรีน เมืองของพวกเขาจะสะกดกลสบายกว่าเมืองอื่นๆ แต่เวทมนตร์ก็เสกอาหารขึ้นมาไม่ได้ แม่มดแห่งพาเวนน่าจึงต้องนำเอานวัตกรรมมากมายมาสู่ดินแดนของเรา พาเวนมีล่าก็เช่นกัน เดียวเจ้าไปถึงก็จะรู้เอง”

“แล้วเมื่อไรคุณจะทำตัวออกจากตัวฉันหรือ” อเล็กซ์ถาม

“ทาสไม่ได้รับอนุญาตให้ถอดตัวมนตรา มันคือมนตราติดตัว เจ้าออกไปไหนไม่ได้ ถ้าไม่ได้รับอนุญาตจากท่านไวเซอร์”

“สมกับเป็นทาสจริงๆ แล้วถ้าป่วยขึ้นมาล่ะ ฉันจะเดินไปหาหมอได้อย่างไร ใครจะรักษา” อเล็กซ์ถาม

“ข้าหมายถึงการออกนอกเขตเมือง ถ้าภายในอาณาเขตของออเรียมา เจ้าไปไหนก็ได้เท่าที่เจ้าอยากไป หากเจ็บป่วยให้ไปที่วิหาร

แฮทลิก ที่นั่นจะมีนักบวชรักษาให้ ไม่ต้องห่วง”

“นักบวช? ไม่ใช่หมอหรือ หรือที่นี้เรียกหมอนักบวช แล้ววิหารแฮทลิกเนีย โรงพยาบาลใช่ไหม”

“ถ้าโรงพยาบาลของเจ้าหมายถึงสถานที่บำบัดรักษา ก็ใช่ เป็นสถานที่เดียวกันนั่นแหละ ไปกันได้แล้ว ช่างมีงานที่ต้องไปจัดเตรียมให้ท่านไวเซอร์อีก แต่ต้องไปส่งเจ้าที่พาเวนมีล่าก่อน”

“โอเคๆ ว่าแต่ ห้องนอนของพวกทาสเป็นแบบแยกห้อง หรือว่านอนรวมๆ กันคะ...”

แล้วสารพัดคำถามก็พุ่งพรูออกจากปากเด็กสาวไม่ขาด ทำให้อัลแตร์ปวดหัวไม่น้อย แต่ชายชราก็ยังตอบทุกคำถามของเธอจนกระทั่งถึงที่หมาย ‘พาเวนมีล่า’ สิ่งก่อสร้างที่ตั้งตระหง่านอยู่ข้างลำน้ำ

ในความคิดของอเล็กซ์ เพเวนมีล่า คือชุมชนโรงกังหันน้ำขนาดใหญ่ มีเขื่อนหินที่สร้างขึ้นอย่างประณีต ประตูน้ำเปิดให้น้ำไหลลงมาคล้ายกับน้ำตก โดยมีกังหันน้ำยักษ์หมุนชักน้ำจากแม่น้ำสายหลักที่ไหลไปยังปราสาท ให้ไหลไปตามลำคลองที่แตกแขนงออกเป็นทางน้ำสามสาย แต่ละสายมีโรงกังหันน้ำขนาดเล็กติดตั้งอยู่ สิ่งที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุดคือ หนึ่งในทางน้ำนั้นถูกชักขึ้นไปบนเนินเขา

อัลแตร์พาอเล็กซ์เดินผ่านโรงกังหันน้ำประจำทางน้ำที่ชักขึ้นไปบนเนินเขา ระหว่างทางอเล็กซ์เห็นทาสหญิงหลายคน บ้างมีตรวนสีทองแดง บ้างก็เป็นสีเงิน ต่างเดินขึ้นเนินไปในทิศทางเดียวกับเธอ ทุกคนมีตะกร้าบรรจุช่อดอกไม้ ซึ่งมีเชือกมัดโยงมาพันข้อมือ ลอยตามไป

“พวกเขาเป็นใครหรือ” อเล็กซ์ถาม

“ทาสเหมือนกับเจ้านั่นแหละ แต่มาจากเมืองอื่น พาเวนมีล่าเป็นที่ที่ทุกคนจะมาทำพิธีสักการะทุกวัน ทาสจากเมืองของชนเผ่าทั้งหกก็มีตรวนมนตราคล้ายกัน แตกต่างกันตรงที่สีของตรวน ซึ่งเป็นตัวบ่งบอก

ถึงชนเผ่าของคนคนนั้น”

อเล็กซ์พยักหน้าเข้าใจ แล้วบันทึกข้อมูลอีกอย่างของเมือง
ประหลาดไว้ในสมอง แต่ข้อมูลที่ได้ก็ยังไม่ค่อยเกินไปอยู่ดี

“คุณพาทีเน่”

“เรียกท่านอัลแตร์เหมือนคนอื่นก็ได้” อัลแตร์อนุญาต

“ค่ะ ท่านอัลแตร์ พวกคุณเรียกวิหารนั้นว่าอะไร” อเล็กซ์ถาม
เส้นทางที่เธอเดินไปชันขึ้นเรื่อยๆ สองข้างทางลาดชันนั้นเป็นนา
ขั้นบันได ทุกๆ ขั้นปลูกข้าวเต็มพื้นที่ไล่ไปจนจดมหาปราสาทที่ว่า เมื่อ
มองจากตวันนี้ อเล็กซ์รู้สึกว่ตัวเองง่เง่าจริงๆ ที่คิดไปได้ว่าที่นี่เป็นโรงถ้ำย
ละคร

โรงถ้ำยละครที่เ็นจะสร้างจากไ้ใหญ่โตและอลังการขนาดนี้ ถ้
ยวิหารหรือปราสาทอะไรก็แล้วแต่ที่อยู่ข้างล่างนั้นไปไว้ในโลกที่เธอจาก
มาได้ละก็ มันต้องยิ่งใหญ่ไม่แพ้มาซูปิกซุของเปรู หรือไม่ก็วิหารพาร์เทนอน
ของกรีซเลยทีเดียวก่ ที่สำคัญ มันยังคงความสมบูรณ์และงดงาม ตั้ง
ตระหง่านอยู่กลางที่ราบระหว่างภูเขา และมีแม่น้ำไหลผ่านใต้สิ่งก่อสร้าง
อย่างน่าอัศจรรย์ ก่อนจะไหลออกไปอีกทาง สู่มืองตามลำน้ำอีกเมือง

หากพวกเขาเรียกที่นี่ว่า ‘นครหลวง’ ก็คงไม่แปลก เพราะมันดูยิ่งใหญ่
สมกับเป็นใจกลางของบ้านเมืองทั้งดงามตระการตาจริงๆ

“มหาปราสาทแห่งออเรียมาไมโซวิหาร ที่แห่งนี้เป็นที่อยู่ของผู้นำ
ชนเผ่าของพวกเรา รวมไปถึงอัศวิน นักบวชที่รับใช้หัวหน้าชนเผ่ามาเกือบ
สองพันปี พาเวนมีลำเองก็อยู่ในอาณาเขตของมหาปราสาทเหมือนกัน”

อเล็กซ์มองมหาปราสาทหนึ่ง แล้วหวนนึกถึงท่าทางไว้ตัวของท่าน
ไวเซอร์แห่งออเรียมาขึ้นทันที ยามเขาเผยใบหน้าที่แท้จริง ซึ่งไม่ต้องฉาบ
ไว้ด้วยความยำเกรงต่อเธออีก

“เพราะอย่างนี้ เขาถึงทำท่าอย่างนั้นกับเราสินะ เขาคือผู้ที่จะครอบ

ครองดินแดนแห่งนี้ ไม่ว่าโลกไหนๆ ก็เต็มไปด้วยพวกผู้ดีหัวสูงทั้งนั้น”

“เจ้าพูดว่าอะไรนะ” อัลแตร์หันมาถาม ขณะเดินขึ้นบันไดดินสองสามชั้นไปยังลานกว้าง ซึ่งเป็นจุดสูงสุดของเนิน

“เปล่าค่ะ ถึงเสียทีนะคะ เหนื่อยจะแย่แล้ว”

อเล็กซ์เปลี่ยนเรื่อง พลังหันไปมองจุดหมายปลายทางที่เธอต้องใช้พักอาศัย และการหันไปมองครั้งนี้ก็ทำให้เด็กสาวตะลึงยิ่งกว่าตอนเห็นมหาปราสาทอันงดงามเสียอีก

อเล็กซ์เข้าใจทันทีว่า ทำไมต้องชักน้ำขึ้นมابนเนิน เมื่อเห็นบ่อน้ำพุรูปวงกลมอยู่ใจกลางชะง่อนผา ที่มีพื้นที่ประมาณสามตารางเมตร รอบๆ บ่อมีบันไดให้เหล่าทาสหญิงนำตะกร้าดอกไม้ไปวางเหนือแท่นที่จัดไว้สำหรับรองรับตะกร้าได้พอดี แท่นเหล่านั้นเรียงตัวทำมุมกันเป็นรูปหกเหลี่ยม ด้านใต้แท่นที่วางตะกร้าดอกไม้นั้นมีดวงไฟสีทอง สีเงิน สีเทา สีทองแดง สีขาว และสีเหลืองอ่อนลูกโซติช่วง

เปลวไฟเหล่านั้นไม่ได้เผาตะกร้า ทว่าทำให้ดอกไม้เหล่านั้นละลายอย่างช้าๆ จนกลายเป็นของเหลวที่ส่งกลิ่นหอมกำจายไปทั่วบริเวณ ก่อนจะหยดลงสู่บ่อน้ำพุ ขณะเดียวกันน้ำที่ล้นออกมาจากบ่อก็ไหลซอกซอนไปตามชะง่อนผาและลงสู่เบื้องล่าง

“คุณพบฉันที่นั่นหรือคะ” อเล็กซ์ถามอย่างไม่อยากเชื่อ

“ไม่ใช่ที่นี่ แต่เป็นที่นั่น”

อัลแตร์ชี้ไปยังจุดที่ต่ำลงไปจากชะง่อนผา เมื่ออเล็กซ์มองตามก็พบว่าที่นั่นมีโรงกั้นน้ำอีกแห่ง เป็นโรงกั้นน้ำที่ใหญ่กว่าโรงกั้นน้ำที่เธอเดินผ่านมา กั้นน้ำใหญ่กำลังหมุนอย่างแข็งขัน อเล็กซ์จำเสียงการเคลื่อนไหวและจังหวะของกั้นน้ำได้ดี

“คุณจะบอกว่าฉันตกลงไปจากตรงนี้นั่นหรือ ไม่มีทาง”

อัลแตร์ส่ายหน้า “ไม่มีใครรู้ว่าเจ้าหล่นลงมาจากตรงนี้หรือไม่ แต่

คนที่จะผุดขึ้นมาลอยในลำน้ำ ซึ่งได้รับน้ำจาก ‘บ่อน้ำศักดิ์สิทธิ์พาเวนมีล่า’ นั้นมีแค่ช่องทางเดียว คือต้องลอยไปตามน้ำจากตำแหน่งนี้”

“แต่โรงกังหันน้ำด้านล่างก็ตั้งอยู่ข้างแม่น้ำที่อยู่ข้างล่างนั่นนะ... ไม่ใช่เหรอ” อเล็กซ์ถามอย่างไม่แน่ใจ

“ไม่ใช่ มันตั้งอยู่บนตาน้ำที่ใหญ่ที่สุดในโลก ‘ตาน้ำพาเวน’ สิ่งที่ทำให้กังหันน้ำแห่งพาเวนทำงานได้มีเพียงน้ำจากพาเวนมีล่า และน้ำจากตาน้ำพาเวนเท่านั้น แล้วเจ้าคิดว่า ความน่าจะเป็นที่คนจะผุดขึ้นมาจากตาน้ำพาเวน กับตกลงมาจากน้ำตกตรงนี้ อันไหนจะเป็นไปได้มากกว่ากันล่ะ”

“เป็นไปได้ทั้งสองอย่างนั่นแหละ มนุษย์ที่โหนตกจากที่สูงขนาดนี้แล้วไม่ตาย มีด้วยเหรอ ต่อให้มีเวทมนตร์ก็เถอะ” อเล็กซ์ตอบอย่างนึกสงสัย

“เพราะอย่างนั้นเจ้าถึงมีความผิดใจ”

“ผิดยังไง ฉันไม่ได้อยากมาที่นี่ซะหน่อย” อเล็กซ์ย้อนอย่างไม่เข้าใจ

“ถ้าแม้แต่เจ้ายังคิดได้ ว่าไม่มีทางที่คนจะเข้าไปที่นั่นได้จากทั้งสองวิธีที่ว่า ก็แสดงว่าเจ้าลอบเข้าไปที่กังหันน้ำแห่งพาเวนโดยไม่ได้รับอนุญาต และถือเป็นเรื่องผิดกฎหมาย...”

“เดี๋ยวนะคะๆ ที่นี่มีศาลอุทธรณ์ใหม่ ฉันต้องการความยุติธรรม ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่าตัวเองมาที่นี่ได้อย่างไร และฉันไม่ใช่คนของที่นี่ ฉันขอใช้สิทธิสภาพนอกอาณาเขต” อเล็กซ์ยกมือประท้วงและถามเสียงร่ำ

อัลแตร์ส่ายหน้า “นี่เป็นกฎหมายกลางของลิบาเนียที่สภาเพียร์ดอร์นเป็นผู้ตราขึ้นบังคับใช้ร่วมกันทุกคนเผ่า ต่อให้เป็นชนเผ่าอื่นๆ หากปฏิบัติเช่นเจ้า ก็ต้องถูกตัดสินโทษเช่นกัน แล้วการบุกรุกสถานที่ศักดิ์สิทธิ์ มีโทษร้ายแรงถึงประหารชีวิต แต่ท่านไวเซอริให้เจ้าทำงานเป็น

ทาส นั่นถือเป็นความกรุณาอย่างยิ่งแล้ว จะไม่มีการอุทธรณ์ใดๆ อีก”

“บ้าแล้ว!” อเล็กซ์สบถอย่างหมดความอดทน จนอัลแตร์นัวหน้า
ก่อนจะถามอย่างหมดแรง “ฉันต้องทำงานชดใช้ความผิดที่ปี พวกคุณถึง
จะปล่อยฉัน”

การทำงานหนักนะอเล็กซ์ไม่เคยกลัว แต่การต้องติดแหง็กอยู่ใน
เมืองประหลาด ที่มีกฎหมายประหลาดและดูจะไม่มีอิสระภาพไปซะทุก
ตารางนิ้วนี่ต่างหากคือสิ่งที่กลัว

อัลแตร์มองเด็กสาวที่ได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษเป็นสถานเบา
เขาอ่อนใจเมื่อเห็นเธอทำท่าหมดอาลัยตายอยากในชีวิต เด็กสาวคนนี้
ซีโรววาย กิริยามารยาทก็กระโดดกระเดกราวกับเด็กผู้ชาย ผิดกับ
เด็กสาวของออเรียมาที่มักอ่อนหวานและนุ่มนวลสมกับเป็นชนเผ่าแห่ง
อารยะโดยสิ้นเชิง

“หวังว่าวิถีปฏิบัติของข้าบาทแห่งพาเวนมีค่าจะทำให้เด็กสาวคนนี้
ลดความหยาบกระด้างลงได้บ้างนะ” ชายชราภาวนา

“ลดโทษตายให้ ยังคงเหลือโทษเป็น เจ้าต้องทำงานที่นี่...ตลอด
ชีวิต”